

NGƯỜI QUÉT DỌN TÂM HỒN

NGƯỜI NHẬT VÀ
CHÂN GIÁ TRỊ CUỘC SỐNG

Hiroshi Kamata
HẠNH PHAN & NHÓM SÓC XANH dịch

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

THƯ VIỆN EBOOK (TVE-4U)

- Nguồn text: waka
- Đọc & Tạo ebook: NYT

Hiroshi Kamata

NGƯỜI QUÉT DỌN TÂM HỒN

Hạnh Phan & Nhóm Sóc Xanh *dịch*

Phát hành: First News

NXB Tổng Hợp T.P Hồ Chí Minh 2016

Lời mở đầu

Quyền hộ chiếu định mệnh

Trong cuộc đời mỗi người đều có những khoảnh khắc không bao giờ quên. Đến tận bây giờ, mỗi khi nhắm mắt lại, trong tâm trí tôi vẫn hiện rõ một hình ảnh sẽ theo tôi đến cuối cuộc đời.

Đó là vào ngày mùa đông lạnh giá 28 năm trước, trong những cơn gió lạnh buốt, dữ dội, một điếu kỳ diệu đã xảy ra tại văn phòng làm việc tạm thời ở khu vực xây dựng Disneyland Tokyo, thành phố Urayasu.

Thời gian đó, tôi bị bủa vây bởi rất nhiều mối lo và áp lực. Tôi luôn tự động viên mình: “Cố lên nào! Nếu tiếp tục cố gắng, mình sẽ có được một công việc ở Disneyland”. Cuối cùng, sau 5 lần ứng tuyển, tôi cũng được nhận vào làm việc tại Disneyland. Tôi cảm thấy hạnh phúc với vị trí Night Custodial, tức “người hướng dẫn kiêm giám sát nhân viên quét dọn ca đêm”. Đó là nhiệm vụ rất đáng phấn khởi đối với những nhân viên được nhận vào vị trí này.

Công việc này không trao cho tôi quyền hộ chiếu dẫn vào một thiên sảnh đầy hoa với những tiếng vỗ tay náo nhiệt hay một thế giới của những giấc mơ tuyệt đẹp, song lại đưa tôi vào một thế giới tĩnh lặng và chắc chắn không có những vị khách như chú chuột Mickey hay nàng chuột Minnie ghé thăm.

Chúng tôi lặng thầm quét dọn tới, lui khu vực bãi đỗ xe trong đêm khuya tĩnh mịch. Hầu như nhân viên quét dọn không mấy ai cảm thấy vui vẻ khi nghĩ đến điếu này, thậm chí nhiều người còn không muốn thừa nhận mình đang làm công việc quét dọn. Hơn nữa, vì công việc lúc trước của tôi không liên quan gì đến công việc hiện tại, nên tôi cũng chỉ là một nhân viên nghiệp dư. Trong nhóm đồng nghiệp của tôi cũng có người cảm thấy mệt mỏi và khó chịu trước cuộc sống sinh hoạt đảo lộn giữa ngày và đêm.

Riêng tôi cũng có nhiều suy nghĩ lẫn lộn. Tôi nhận thấy mọi người ai ai cũng trần trở và cảm giác như đang lẫm đường lạc lối, khiến tôi luôn tự hỏi, “Tôi nỗ lực hết sức để làm công việc này để làm gì?”.

Ngay thời điểm ấy, một nhân vật đã xuất hiện – một người đàn ông trung niên được mệnh danh là “Thần quét dọn” đến từ trụ sở Disney ở Mỹ. Vài ngày sau khi đến, ông tập hợp chúng tôi tại một nhà vệ sinh hôi hám trong một văn phòng tạm thời. Chúng tôi đứng quây quần ở một khoảng cách nhất định đủ để quan sát ông. Phải, chúng tôi không muốn vào trong một nhà vệ sinh mà khắp nơi chỉ toàn những vũng nước bẩn và vết dơ, vết ố mà bất kỳ ai đi ngang đâu muốn nhanh chân bước qua.

Không nói gì, ông chậm rãi mang găng tay cao su, lẳng lặng bước về phía nhà vệ sinh vốn không khác gì một nơi bị ma ám đó. Mọi người đều lùi lại và đưa mắt nhìn nhau. Rồi ông bắt đầu cẩn thận cọ rửa bồn cầu một cách hết sức tự nhiên, hết như đang ôm ấp đứa con của mình. Âm thanh chà xát vang lên, đập vào tai chúng tôi theo nhịp điệu của miếng bọt biển để chà bồn. Những vết bẩn cứng đầu bám dính trong các đường rãnh trên sàn nhà hay những đường viền xung quanh bồn cầu bắt đầu biến mất. Nhờ bàn tay của ông, bồn vệ sinh đó như được tiếp thêm sinh khí và lấy lại vẻ sáng bóng vốn có.

“Chuyện này là sao!?”. Những gì tôi vừa chứng kiến khác hoàn toàn với công việc quét dọn mà tôi thường nghĩ. Hình như tôi đang nhìn thấy mọi việc ở một góc độ khác. Tôi chăm chú dõi theo từng hành động của ông, và rất muốn cử động đôi tay mình theo nhịp đôi tay ông đang làm. Tôi chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với công việc dọn dẹp nhà vệ sinh như lúc này. Những đồng nghiệp của tôi cũng vậy, tất cả họ đều bắt đầu cử động cơ thể.

Và sau khi toàn bộ nhà vệ sinh ngập tràn vẻ lấp lánh, sáng bóng, ông quay mặt về phía chúng tôi và mỉm cười – một nụ cười hao hao giống với nụ cười của Walt Disney, người sáng lập thế giới Disney.

Lúc đó tôi cảm nhận được một sự khoan khoái không thể diễn tả thành lời. Ông không chỉ quét dọn những vết bẩn trong nhà vệ sinh, mà còn quét sạch thứ cảm giác thấp kém và sự chối bỏ công việc mà chúng tôi đang mang trong mình. Và như thế, ông đã thần kỳ biến chúng tôi từ những con người đang chán ngán công việc trở thành những nhân viên yêu thích và tự hào công việc quét dọn hơn bao giờ hết. Ông tên là Chuck Boyajian, người

được ông Walt đặt trọn niềm tin, và thường được biết đến với danh hiệu “Thần quét dọn” của thế giới Disney.

Lúc đó, tôi không hề biết rằng sự hiện diện của ông có ý nghĩa lớn lao đối với cuộc đời tôi đến vậy. Ông là một người thầy đáng kính đã dạy bảo tôi rất nhiều bài học quý báu. Nếu được quay trở lại khoảnh khắc đó một lần nữa, tôi vẫn muốn được chiêm ngưỡng phép thuật của ông, một thứ phép thuật thay đổi cuộc đời tôi, một thứ phép thuật mãi mãi không bao giờ biến mất.

Ngay lần đầu ghé thăm Disneyland ở Anaheim, California, tôi đã bị làm cho mê mẩn. Đó là “nơi tâm hồn mọi người hòa làm một”, “nơi có thể gặp những nhân vật cổ tích có thật trong trái tim của bất cứ ai” và là nơi duy nhất không thể tìm thấy được ở đâu khác trên thế giới. Tôi đã ấp ủ ước mơ được trở thành một phần của thế giới tuyệt vời này ngay từ lúc đó. Vì vậy, nghe tin Disneyland Tokyo sắp mở cửa, tôi cảm thấy như định mệnh ưu ái sắp đặt sẵn một cánh cửa cho tôi bước gần tới ước mơ hơn. Ngay lập tức, tôi đã từ bỏ công việc cũ để nộp đơn xin vào đây mà không cần suy nghĩ.

Từ lúc bước vào cánh cửa đó, tôi liên tiếp nhận được những điều kỳ diệu đến không tưởng. Vì mọi thứ quá rực rỡ, quá màu nhiệm, đôi khi tôi cứ ngỡ đây chỉ là một giấc mơ. Quyển sách này là những câu chuyện thực tế mà tôi đã trải nghiệm thời trẻ khi gắn bó với Disneyland. Từng câu chuyện tạo nên một cuốn tiểu thuyết huyền ảo, đan xen giữa mơ và thực. Có thể, bạn sẽ cảm thấy lạ lẫm và mới mẻ, vì quyển sách này không lập tức mang đến cho bạn nhiều thông tin như sách về Disney, nhưng qua những đặc điểm tính cách thú vị tiềm ẩn ở mỗi nhân vật trong từng câu chuyện, bạn sẽ tự khám phá ra “Ánh hào quang tỏa ra từ những con người làm việc tại Disneyland”, giống như trong trò chơi tìm kiếm chú chuột Mickey ẩn mình trong bãi đỗ xe vậy.

Như một phép nhiệm màu, thông qua công việc quét dọn đầy giá trị trân quý ở Disneyland, tôi đã tìm ra “chân giá trị về công việc giúp bản thân và người khác hạnh phúc”. Và tôi hy vọng phép màu ấy cũng giúp bạn tự mình tìm ra niềm vui trong công việc và cuộc sống.

0 giờ, ngày 4 tháng 1 năm 1983 là ngày bắt đầu công việc của tôi – một người nhân viên quét dọn ca đêm. Kể từ đêm đó, cánh cửa dẫn đến “thế giới của giấc mơ và những cuộc phiêu lưu” đã mở ra cho bản thân tôi. Thật

sự lúc ấy tôi vẫn chưa hiểu hết mọi nỗi nhọc nhằn, khó khăn, vất vả trong công việc cũng như cách nối kết những mối quan hệ nơi làm việc. Thỉnh thoảng tôi vẫn phân vân không biết liệu mình có thật sự muốn làm công việc hiện tại không. Tôi cố gắng tìm kiếm cơ hội để trải nghiệm những điều hay ho và mới mẻ. Và tôi đã tích lũy được nhiều bài học để đời quý giá qua việc quét dọn tại bãi đỗ xe trong màn đêm vắng lặng cũng như qua những gì học tập được từ Thần quét dọn.

Vì vậy, qua quyển sách này, tôi muốn gửi đến cho các bạn báu vật “những bài học đáng suy ngẫm và đầy cảm động về chân giá trị của công việc”.

Dưới đây là phần tiếp theo của câu chuyện. Mong rằng các bạn có thể có những phút giây vui vẻ qua những trang sách. Bây giờ, xin chào mừng bạn đến với thế giới quét dọn lạ thường của thế giới Disney! Hãy cùng tôi lần giở những trang sách này thật chậm nhé!

Tháng 9 năm 2011

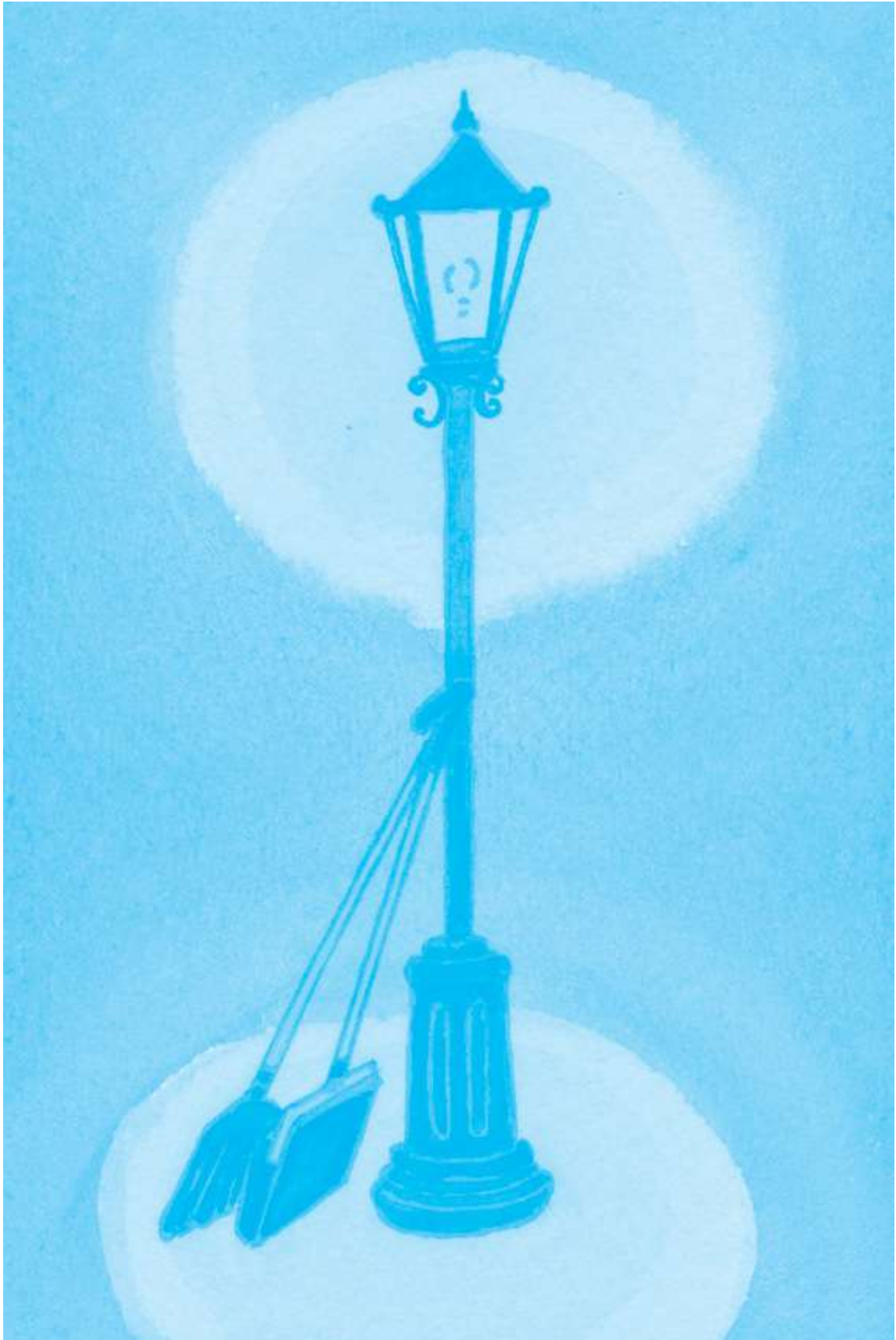
Hiroshi Kamata

Câu chuyện thứ nhất

Đổ vỡ tại vương quốc của những giấc mơ

Đó là một buổi tối không khí trong lành dưới ánh sáng dịu nhẹ của vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên bầu trời đẹp như trong tranh vẽ.

Vào ngày cuối năm khi Disneyland gần được 3 tuổi, một sự kiện xảy ra đã làm thay đổi quan điểm về ước mơ, về công việc của một nhân viên quét dọn.

Ngày 10 tháng 12 năm 1986

Hôm đó, ban quản trị đưa ra một chỉ thị cho các Night Custodial⁽¹⁾ (nhân viên quét dọn vào ban đêm sau khi công viên đã đóng cửa): “Vào ngày cuối năm, Disneyland sẽ mở cửa cả ngày. Lượng khách có thể lên đến hơn 100.000 người. Nên, chúng tôi đề nghị hôm đó đội nhân viên ca đêm cũng phải giúp đỡ đội ca ngày dọn vệ sinh trong thời gian mở cửa”.

Đó quả là một chính sách chu đáo và linh hoạt để chào đón Disneyland mở cửa 24/24 lần đầu tiên trong ngày cuối năm. Vì Disneyland rất coi trọng vấn đề vệ sinh, nên thay vì tuyển dụng nhân viên thời vụ làm một ngày, ban quản trị cho rằng bố trí thêm những nhân viên đã am tường công việc thì sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Lúc đó, là giám sát ca đêm, tôi lập tức truyền đạt yêu cầu này lại cho các Night Custodial. Ngay sau đó, một người nhân viên đến xin tôi cho phép miễn làm ban ngày vào ngày cuối năm. Người nhân viên này tên Minagawa, một tổ trưởng đã ngoài bốn mươi tuổi và là một người rất có trách nhiệm trong công việc. Tôi tự nghĩ, một người sẵn sàng đổi ca với người khác khi công việc yêu cầu như ông ấy tại sao lại từ chối làm ban ngày vào ngày cuối năm? Vì vậy, sau khi ông dứt lời, tôi liền hỏi:

– Anh Minagawa à, anh có thể cố gắng sắp xếp làm ban ngày vào ngày cuối năm được không?

– Việc này... Tôi thật lòng xin lỗi!

– Thú thật, anh Minagawa à, nếu anh không làm thì chúng ta sẽ rất thiếu người. – Với người đàn ông khiêm nhường này, tôi đề nghị một cách cẩn trọng hơn bình thường.

Thế rồi, ông đành nói thật.

– Thật ra... kể chuyện này ra thật đáng xấu hổ, con gái tôi bảo rằng có thể hôm đó nó sẽ đến đây chơi cùng bạn trai...

– Con gái anh? Có phải là Sachiko không? Cô bé có bạn trai chẳng phải là chuyện vui sao? Nhưng việc cô bé đến chơi có liên quan gì đến việc anh không làm ca ngày chứ?

– Vâng, là do... tôi đã nói dối con bé.

– Nói dối?

– Đúng vậy, tôi không cho con bé biết công việc của tôi là dọn vệ sinh. Tôi bảo nó tôi đang làm vị trí giám sát của anh Kaneda.

– Tại sao anh phải nói dối như vậy?

– Nếu tôi còn trẻ thì chẳng nói làm gì, đằng này đã từng tuổi này rồi mà còn làm công việc dọn vệ sinh thật có chút xấu hổ... Để không cảm thấy xấu hổ với con bé, nhân cơ hội đổi chỗ làm, tôi đã lỡ nói dối như vậy.

Nghe xong câu chuyện của Minagawa, tôi có chút thất vọng vì không ngờ một người vô cùng nhiệt tình với công việc như ông mà lại có suy nghĩ như vậy. Ông vẫn luôn lẳng lặng làm tất cả mọi việc không một lời phàn nàn, dù cho đó là việc không ai thèm nhận. Vậy mà ông lại chất chứa trong lòng một nỗi xấu hổ về công việc của mình.

Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của ông ấy. Công việc quét dọn cũng không thể coi là một nghề nghiệp đem ra khoe khoang, lại còn làm ca đêm. Nhưng đến mức nói dối gia đình về chức vụ của mình thì tuyệt đối không đúng.

Phải làm sao để ông Minagawa có được sự tự tin bây giờ? Tôi đã hiểu vì sao ông không muốn làm việc ban ngày vào ngày cuối năm, nhưng tôi không thể chấp nhận được lý do đó. Để giúp ông một cách cứng rắn hơn, tôi quyết liệt đưa ra chỉ thị phải làm ban ngày.

Một tuần trước

Bố tôi cũng từng làm nhân viên quét dọn trong một thời gian dài. À không, thật ra bây giờ ông ấy vẫn đang làm công việc đó. Ông không những là một người cha vô cùng trách nhiệm mà còn là một nhân viên cực kỳ tận tâm. Mỗi lần được cử đi quét dọn ở các tòa nhà cao tầng hay trường học, ông đều nhận được một tấm giấy khen nhỏ mang về. Lúc nhỏ, tôi thường đem giấy khen đó đi khoe bạn bè và cảm thấy rất tự hào, tự hào về ông và cả về công việc ông đang làm. Vậy mà người cha tuyệt vời đó dạo gần đây lại đang nói dối tôi...

Mùa xuân vừa rồi, ông chuyển địa điểm công tác đến Disneyland. Tôi lo lắng không biết liệu một nơi xa hoa như Disneyland có phù hợp với người cha giản dị của mình không, nên tôi đã hỏi thăm ông.

– Con đừng lo. Bố không làm công việc ban ngày tấp nập người qua lại mà làm giám sát ca đêm nên không sao đâu. – Bố tôi trả lời.

– Giám sát là sao ạ? – Tôi hỏi.

– Là vị trí quản lý mọi người đấy. Bố đã tốt nghiệp công việc dọn dẹp rồi! – Bố nói bằng giọng đầy tự hào.

Dù bố có làm công việc gì, thì hơn ai hết, tôi luôn kính trọng sự tận tâm của ông với tất cả tấm lòng. Không gì vui hơn việc ông được công nhận, nhưng chỉ khi đó là sự thật... Đáng này, ông đã nói dối tôi.

Việc ông đang làm giám sát ở Disneyland là một lời nói dối trắng trợn. Tôi phát hiện ra điếu đó vào một buổi tối đầu thu se lạnh. Tôi đang làm việc tại một công ty bánh kẹo, nhiệm vụ của tôi là kiểm tra chất lượng hàng được gửi đến từ nhà máy. Vì những đơn hàng tới dồn dập, hầu như cả tháng này, tôi phải trở về nhà rất khuya. Hôm đó, khi đang kiểm tra sản phẩm cùng các nhân viên khác đến tận nửa đêm, một chị đồng nghiệp bắt chuyện với tôi:

– Minagawa ơi, bố em đang làm ở Disneyland đúng không?

– Vâng, bố em làm ở Disneyland... Sao chị lại hỏi thế?

– Vì bố của thằng em họ chị cũng đang làm Night Custodial giống bố em đấy.

– Night Custodial?

– Ừ, nhân viên quét dọn ca đêm ấy. Hình như lúc hai bác ăn cơm với nhau có nói về chuyện gia đình, rồi bác ấy bảo có đứa con gái đang làm ở công ty này, nên nó hỏi chị có biết em không.

– À, ra là vậy. Nhưng bố em là giám sát ca đêm ở đấy, chắc là nhân viên rồi.

– Chị cũng nghĩ như vậy nhưng nhân viên ca đêm chỉ có đúng một người tên Minagawa thôi.

Tôi không biết nên tin ai nữa. Tôi không nghĩ bố lại nói dối mình. Nhưng chị đồng nghiệp cũng chẳng có lý do gì để nói dối tôi. Hơn nữa, dù là một nhân viên cũ giàu kinh nghiệm, chị luôn tận tình chỉ bảo tôi chứ chưa từng tỏ thái độ kiêu ngạo.

Bước lên chuyến xe điện cuối cùng về nhà, lòng tôi cứ bồn bồn mãi. Bố tôi làm việc lúc công viên đóng cửa, từ 12 giờ đêm đến 8 giờ sáng nên tôi không thể kiểm chứng được. Giả như bố tôi đang nói dối thật thì mục đích là để làm gì?

Lúc tôi về đến nhà thì chỉ còn mỗi chiếc đèn trước cửa còn sáng, mẹ tôi cũng đã đi ngủ. Bố tôi làm đêm nên cũng đã đi từ lâu rồi. Tôi ăn hết cơm

tối mẹ để phần cho mình rồi về phòng. Vẫn mặc nguyên bộ đồ công sở, tôi ngã xuống giường và suy nghĩ thêm một lần nữa về chuyện của bố. Thật ra bố tôi làm gì không quan trọng, là quản lý cũng được mà là nhân viên quét dọn cũng không sao... chỉ là, việc bố nói dối khiến tôi chạnh lòng.

Vì tôi là con gái sao? Hồi nhỏ bố đã rất thương tôi, thường dẫn tôi đi đến nhiều nơi mà? Ngày tôi còn bé, có lần bố lén dẫn tôi đến chỗ làm, tôi giả làm động tác trượt băng trên sàn nhà bóng loáng vừa lau, thật vui vẻ biết bao. Nhưng tôi càng lớn, hai bố con càng ít có cơ hội nói chuyện, đến số lần ăn cơm cùng nhau cũng ít dần đi.

Dù vậy lòng tin của tôi dành cho bố không bao giờ thay đổi. Cách nói chuyện của bố có phần thô lỗ nhưng tôi vẫn luôn kính trọng bố bởi bố là một người giàu tình cảm và đầy trách nhiệm. Vậy mà... tại sao bố lại nói dối tôi? Tôi ngủ thiếp đi mà trong lòng vẫn đầy băn khoăn, cảm giác như vừa bị phản bội.

Hôm sau, vì được nghỉ làm nên tôi ngủ đến tận trưa. Tôi dậy thay quần áo mặc ở nhà rồi đi ra phòng khách. Hình như hôm nay bố tôi cũng được nghỉ, ông đang ngồi đọc báo một cách thư thái trên ghế xô-pha. Tôi rót trà đại mạch ra cốc, uống một hơi rồi ngồi xuống đối diện với bố, bắt chuyện để tìm kiếm câu trả lời.

– Con chào bố.

– Chào buổi sáng, Sachiko. Trông con vẫn còn ngái ngủ đấy.

– Vâng, con hơi mệt. Bố ơi, làm việc ở Disneyland vào buổi đêm cảm giác thế nào ạ?

– Vui lắm. Cảm giác như con đang đi thám hiểm một nơi bị cấm vào vậy.

– Vậy à, nhưng mà bố từng bảo con rằng bố có thể nói chuyện với mọi người qua lại khi làm công việc quét dọn trước đây nên thấy rất vui. Bây giờ không có những mối quan hệ như vậy nữa, bố có buồn không? – Tôi vừa đáp lời vừa thăm dò từng thay đổi cảm xúc trên nét mặt ông.

Bố tôi liếc gấp đôi tờ báo lại, để lên bàn và bắt đầu hỏi hời hợt về công việc của mình như một đứa trẻ: “Không phải thế đâu!”. Bố kể rằng ở Disneyland cách gọi tên được thống nhất bằng một ngôn ngữ riêng, người làm thuê gọi là “Cast”, khách hàng gọi là “Guest”, đồng phục gọi là “Costume”. Tôi bắt đầu bị cuốn vào câu chuyện.

Quả nhiên bố tôi là người không thể nói dối được. Tôi càng tin chắc đi đâu đó lúc nhìn vào gương mặt tươi cười đang kể chuyện của ông. Đi đâu thú vị nhất là những người làm ca đêm có thể nghe được tâm sự của “Guest” qua một cuốn sổ khách hàng. Cuốn sổ đó nằm trên buồng lái của một con tàu hơi nước ba tầng tại Western Land tên là “Mark Twain”. “Guest” sẽ viết suy nghĩ và cảm nhận của mình vào cuốn sổ đó. Bỗng nhiên tôi rất muốn được xem thử cuốn sổ đó, tôi nói:

– Con cũng muốn đến tàu Mark Twain vào ngày cuối năm!

– Ngày cuối năm?

– Vâng, con sẽ đi Disneyland vào ngày cuối năm.

– Vậy à, sẽ rất vui đấy. Thế con đi cùng ai?

“Chết rồi,” – tôi nghĩ. Hôm đó tôi sẽ đi Disneyland cùng người bạn trai mà tôi đã hẹn hò được hai năm. Nhưng tôi vẫn chưa kể cho bố nghe về anh ấy. Khoảng nửa năm sau khi vào công ty, anh ấy nói với tôi rằng: “Anh rất thích em. Anh muốn có một mối quan hệ nghiêm túc đi đến hôn nhân. Mình hẹn hò nhé!”, tôi đã đồng ý khi anh hỏi đến lần thứ hai. Thật ra, tôi cũng thầm để ý anh từ lúc mới vào làm nên khi anh tỏ tình, tôi đã rất vui. Không thể kiềm chế niềm hạnh phúc đó, tôi kể cho mẹ nghe ngay khi đi làm về. Mẹ cũng mừng cho tôi: “Tốt quá, con hãy trân trọng người ta nhé”.

Nhưng không hiểu sao tôi lại thấy khó nói chuyện này với bố nên đã dặn mẹ: “Mẹ đừng nói cho bố biết nhé!”. Cứ như vậy đã hai năm trôi qua, hôm trước anh ấy cũng bảo tôi rằng muốn được giới thiệu với gia đình. Hay nhân cơ hội này nói cho bố biết thử xem sao? Biết đâu vì ngạc nhiên bố sẽ đòi gặp anh ấy? Hơn nữa, bố cũng đâu có lý do gì để phản đối chuyện này. Anh ấy là người rất chân thành, nếu gặp mặt, bố nhất định sẽ thích!

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, tôi quyết định nói cho bố biết về anh ấy.

– Thật ra... con có người yêu rồi. Ngày cuối năm, con sẽ đi cùng anh ấy.

– ...

– Chúng con làm cùng công ty, anh ấy bảo rằng muốn hẹn hò để tiến tới hôn nhân... Anh ấy cũng muốn đến chào hỏi bố mẹ, được không bố? Trong năm thì lại bận rộn nhỉ?

– Không, bố không...

– Sao ạ?
– Bố không gặp anh ta đâu.
– Tại sao? Bố không muốn biết người yêu con là người như thế nào sao?
– Không, không phải vậy, dù sao thì bố cũng không gặp đâu.
Nói xong, bố liền đứng lên đi về phòng ngủ. Lại một lần nữa, tôi không hiểu nổi bố đang nghĩ gì.

Ngày 17 tháng 12 năm 1986

Một tuần trước, giám sát Kaneda đã yêu cầu tôi phải làm cả ca ban ngày vào ngày cuối năm. Mệnh lệnh của công ty tuyệt đối không thể làm trái được. Dù cậu ta có kém tôi tận một giáp, nhưng chức vụ lại cao hơn nên tôi không thể không nghe theo.

Tôi đã nghĩ trong đầu rất nhiều lần: “Giá mà mình là giám sát thật”. Nếu vậy thì chắc chắn tôi sẽ đi làm mỗi ngày với cảm giác vô cùng tự hào mà không cần phải nói dối bất cứ ai... Nhưng bây giờ, quan trọng nhất là phải làm sao để Sachiko không phát hiện ra lời nói dối đây? Đen đủi nhất là tại sao con bé lại đi đúng ngày cuối năm chứ? Hôm trước, Sachiko cố ý bắt chuyện với mình chẳng phải để nói chuyện về người yêu của con bé sao? Tôi cứ nghĩ nó đơn giản thân mật hỏi thăm tôi, nhưng chắc chắn nó chỉ lấy đó làm cái cớ thôi. Nghĩ đến vậy, tôi bỗng thấy buồn. Có lẽ đây là cảm giác mà ông bố có con gái nào cũng phải trải qua. Nói vậy không có nghĩa là tôi phản đối chuyện Sachiko có bạn trai. Tôi đã qua rồi độ tuổi thích can thiệp vào chuyện người khác, và hơn hết, tôi cũng đã biết chuyện đó từ trước rồi.

Nhiều tháng trước, tôi đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Sachiko và mẹ nó. Nhưng có vẻ như con bé không có ý định kể cho tôi nghe. Tại sao Sachiko lại giấu tôi chuyện nó có người yêu? Cái thời mà con bé cái gì cũng “bố ơi, bố ơi” sẽ không bao giờ quay trở lại nữa sao? Con bé bây giờ đã trưởng thành, có thể tự trang trải học phí, tự mua sắm quần áo, vai trò làm bố của tôi đã hoàn thành và chấm dứt rồi sao?

Nếu tôi vô tình gặp Sachiko và bạn nó trong công viên thì sao đây? Tôi đã sĩ diện ưỡn ngực nói với nó rằng: “Bố đã tốt nghiệp công việc dọn dẹp rồi”. Tôi phải làm thế nào để nói với nó: “Tất cả chỉ là nói dối?”.

Mới chỉ tưởng tượng đến cảnh tôi vừa cần chổi và cái hốt rác vừa chào người yêu của Sachiko: “Rất vui được gặp cháu, hãy yêu thương con gái bác nhé!” là tôi đã thấy chán ghét bản thân rồi. Bao nhiêu suy nghĩ tiêu cực, trách móc xuất hiện trong đầu tôi. Kể cả lúc đang thay quần áo, tôi vẫn không ngừng tự vấn bản thân. Bỗng giám sát Kaneda đến gần tôi.

– Anh Minagawa ơi, về ngày cuối năm ấy...

“Dù là thương cảm hay vì lý do gì cũng được, chỉ cần đừng bắt tôi làm ca ngày được không?”, tôi thẫn thờ đi đầu ước nhỏ nhoi và nghe tiếp lời anh Kaneda nói.

– ... Anh sẽ phụ trách khu vực gần Western Land, nơi anh vẫn thường làm nhé.

– Vâng... nhưng nếu được, tôi có thể phụ trách khu vực ngoài công viên không?

– Ngoài công viên?

– Vâng.

– Đi đầu này hơi khó. Em hiểu anh không muốn con gái nhìn thấy nhưng đây là lần đầu tiên anh làm ca ngày, có thể phải tiếp xúc với quan khách nên em nghĩ anh nên phụ trách khu vực quen thuộc của mình. – Anh Kaneda trả lời.

Hồi Sachiko còn nhỏ, tôi rất tự hào về công việc này vì tôi đã nuôi sống cả gia đình bằng chính sức lao động của mình. Không chỉ vậy, tôi luôn có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái khi ngắm nhìn mọi người bước đi trên sàn nhà sạch bóng, và thích thú với những bước chân tạo ra âm thanh “lanh canh” vui tai. Nhưng cùng với sự trưởng thành của con gái, chẳng hiểu sao niềm tự hào đó cứ ngày một nhỏ dần đi trong tôi. Có quá nhiều áp lực, về công việc, rồi việc làm cha làm mẹ, rồi cả việc phải nói dối này nữa...

Dù vì lý do oái oăm gì chăng nữa, tôi cũng không thể thay đổi được sự thật là mình đã nói dối. Hay tôi cứ nói đại rằng: “Bố lại bị chuyển xuống làm nhân viên quét dọn rồi!” xem sao? Biết đâu con bé sẽ không phản ứng gì và mọi chuyện lại được giải quyết ổn thỏa. Không, quan trọng nhất là không để Sachiko và bạn nó nhìn thấy tôi vào ngày hôm đó là được. Disneyland rộng lớn như vậy, vô tình chạm mặt nhau mới là thần kỳ đấy!

Ngày 23 tháng 12 năm 1986

Đã 3 tuần trôi qua, tôi bị cuốn vào vòng xoáy công việc bận rộn nên cũng dần quên đi việc bố có nói dối hay không. Hơn nữa, tôi vẫn còn hối hận khi nói cho bố biết về người yêu của mình. Tôi ngồi trên tàu điện trở về nhà mà lòng đầy trăn trở, làm sao để bố chịu gặp anh ấy đây? Hóa ra từ đầu bố vốn đã không muốn gặp rồi sao? Lần này tôi sẽ không thông báo bất ngờ nữa mà sẽ hẹn bố đang hoàng rồi hẳn nỉ bố gặp anh ấy. Nhưng vì hai bố con khác biệt giờ làm, nên mãi tôi vẫn chưa gặp được ông để có một cuộc nói chuyện tử tế.

Sau khi nói với người yêu: “Anh đợi thêm một thời gian nhé!”, tôi kể cho anh nghe chuyện không biết bố có đang nói dối về công việc của mình không. Anh nhẹ nhàng trả lời: “Dù làm gì thì ông vẫn là ông mà. Sao phải mất công đi kiểm chứng hả em?”.

Anh trả lời vậy cũng không làm tâm trạng tôi bớt u ám đi mấy. Bước trên con đường về nhà, tôi vẫn không thôi suy nghĩ. Vừa đến trước hiên nhà thì cánh cửa bật mở, mẹ tôi cầm một hộp cơm đi ra.

– Con chào mẹ.

– A, Sachiko đã về rồi hả con?

– Đây là cơm hộp cho bố ạ?

– Ừ, mẹ đã làm xong hết rồi mà bố con lại quên mang đi.

Tôi nhìn đồng hồ, đã quá 10 giờ tối rồi. Tôi bỗng nhớ tới những lời nói của chị đồng nghiệp. Bố tôi bảo bố đang làm giám sát, còn chị ấy bảo ông làm Night Custodial. Từ đây đến Disneyland mất chưa đến 30 phút đi xe. “Biết đâu đây chính là cơ hội để mình tìm hiểu sự thật,” – tôi nghĩ.

– Mẹ để con mang đi cho.

– Hả? Mất công con lắm, không cần đâu.

– Nhưng chẳng phải mẹ đang định mang đi sao?

– Ừ... nhưng mà thôi không sao đâu. Bố con có phải trẻ con nữa đâu, với lại bố con nói ở đây cũng có căng-tin mà.

– Có phải mẹ biết bố nói dối con nên mới bảo con không cần mang cơm cho bố đúng không?

– ...

– Thật ra bố không phải giám sát mà là nhân viên quét dọn đúng không mẹ?

- Sachiko... con biết rồi sao?
- Tại sao bố lại nói dối con?
- Không phải bố nói dối con đâu.
- Bố không nói thật thì là nói dối rồi còn gì.
- Không phải, không phải đâu Sachiko.

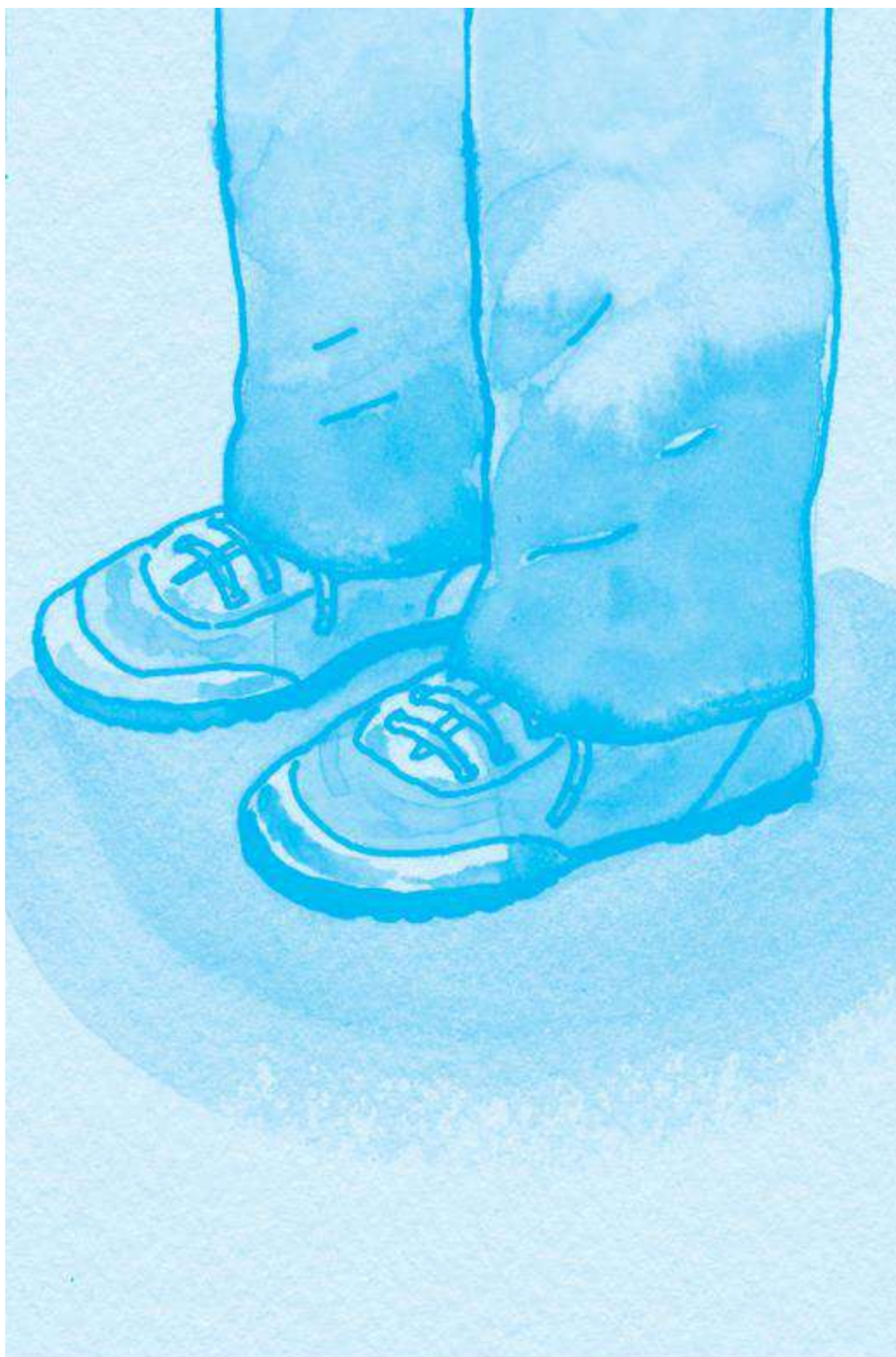
Tôi cùng mẹ vào nhà. Trong lúc mẹ pha trà, tôi vào phòng thay quần áo rồi trở lại phòng khách. Dù chỉ là loại trà rẻ tiền mua ở siêu thị nhưng tỏa hương thơm ngào ngạt làm tinh thần người ta thấy thoải mái y như trà cao cấp vậy. Tôi cho hai thìa đường vào cốc trà, uống một ngụm rồi đặt cốc xuống bàn. Mẹ tôi nhẹ nhàng bắt đầu câu chuyện.

- Sachiko à.
- Dạ?
- Con có giận việc bố nói dối con không?
- Con cũng không biết mình có giận hay không. Con chỉ thấy không thoải mái thôi.
- Ừ, nói dối là không đúng. Nhưng giờ con đã là người lớn rồi, vậy nên mẹ mong con hãy tha thứ cho bố.
- Tha thứ?... Con không thù ghét gì bố cả, con chỉ muốn biết tại sao bố lại nói dối con thôi.

Mẹ tay vẫn cầm chặt cốc và tiếp tục nói:

- Con có nhớ lúc con 6 tuổi, có lần con cùng mẹ đến chỗ làm của bố không?
- Con đi cùng mẹ sao?
- Ừ, hôm mẹ con mình đi mua quần áo để mặc đi dự đám cưới dì của Nigata đó. Lúc về mẹ con mình đã tạt qua chỗ bố làm để tạo bất ngờ.
- À, vâng... con nhớ rồi.
- Tòa nhà bố quét dọn khi ấy rất là lớn.
- Vâng, đúng rồi. Đó là một công ty thương mại nào đó, con nhớ có rất nhiều nhân viên văn phòng đi qua đi lại.
- Đúng rồi, khi con nhìn thấy những nhân viên đó, con có nói rằng: Ước gì bố cũng như thế nhỉ?
- Con có nói vậy sao? Con không nhớ gì cả...

- Bố con vô tình nghe được rồi ông cứ nhìn xuống chân mình.
- Chân?
- Ống quần trắng ông đang mặc đã biến thành màu xám do dính đầy sấp và nước bẩn.
- Con không hề có ý đó...

– Mẹ hiểu mà, mẹ không trách con. Mẹ chỉ mong con hãy hiểu tâm lý bố, tại sao ông ấy lại nói dối con.

– Con chưa bao giờ xấu hổ vì công việc của bố cả. Trái lại, con còn rất tự hào vì sự chuyên tâm của bố.

– Ủ, mẹ cũng biết đi đầu đó. Nhưng đối với bố con, khoảnh khắc đó mãi mãi ám ảnh ông. Có khi ông ấy cũng không nhớ những lời con nói đâu nhưng trong vô thức, ông ấy đã nảy sinh cảm giác rằng công việc của mình là thấp kém.

– Con đã làm tổn thương bố rồi...

– Không phải tổn thương mà có lẽ ông ấy cảm thấy có lỗi với con nhiều hơn. Vậy nên hãy hiểu cho bố con, ông ấy không nói dối để tạo hình ảnh đẹp với con đâu mà chỉ là nói dối để mong bé Sachiko hạnh phúc hơn thôi.

– ...

– Sachiko, con có biết ước mơ của bố con là gì không?

– Ước mơ của bố ạ?

– Ủ, ước mơ của bố con không phải là thăng quan tiến chức, cũng không phải là kiếm thật nhiều tiền, đi đâu ông ấy mong muốn nhất là con được hạnh phúc. Có lẽ đây chỉ là một đi đầu ước bình dị nhưng ông đã luôn mơ ước giản đơn như vậy từ khi con còn trong bụng mẹ. Vì vậy, chúng ta mới đặt tên con là Sachiko⁽²⁾ đấy.

Tôi tự thấy xấu hổ. Bố không lừa dối tôi mà tôi đã buộc ông phải làm thế.

Chắc bố đang cảm thấy hối hận lắm vì đã nói dối tôi. Làm sao tôi có thể giúp ông rũ bỏ được cảm giác đau khổ đó? Làm sao để ông nói ra sự thật đây? Đúng lúc đó, tôi chợt nghĩ ra một cách.

Ngày cuối năm, 31 tháng 12 năm 1986

Hôm đó là ngày đầu tiên Disneyland mở cửa xuyên đêm.

Cuối cùng, cho đến ngày cuối năm tôi vẫn chưa thể nói sự thật cho Sachiko. Tôi vào vị trí làm việc, thề thầm cầu nguyện: “Xin ngày hôm nay hãy trôi qua bình yên. Xin đừng để ai phát hiện ra con”.

Lần đầu tôi làm ca ngày, công viên đúng là cực kỳ lộng lẫy, khác hẳn hình ảnh tĩnh mịch về đêm tôi vẫn nhìn thấy thường ngày. Nào là những gia đình chụp ảnh chung với chuột Mickey và vịt Donald, nào là những cô cậu thanh niên đeo máy ảnh trước cổ, các cặp đôi vừa xem bản đồ vừa đi

đạo quanh công viên, thật nhộn nhịp quá sức tưởng tượng của tôi. Hơn hết là các vị khách bắt chuyện với tôi rất vui vẻ. Dường như ở Disneyland, sự tòn tại của nhân viên quét dọn là điều gần gũi nhất đối với khách tham quan. Các đồng nghiệp của tôi cũng đang vô cùng vui vẻ. Tôi tiếp tục công việc của mình, đội chiếc mũ chụp xuống để tránh bị Sachiko nhìn thấy.

Đúng lúc kim đồng hồ kiểu cổ ở Western Land chuẩn bị chỉ 12 giờ trưa, đường dây điện đàm số 1 phát tiếng. Có một vị khách bị mất nhẫn trong công viên rộng lớn này. Sau đó, mỗi khu vực cử hai người, tập trung lại được mười người, trong đó có tôi, bắt đầu tìm kiếm chiếc nhẫn. Vì nghĩ rằng đồ có thể bị rơi trong thùng rác của công viên nên tôi tìm kiếm tất cả những chỗ có thể như khu tập trung rác ở Tomorrow Land. Sau khi tìm kiếm khoảng 3 giờ đồng hồ, anh Kaneda đến chỗ tôi.

– Anh Minagawa ơi, thế nào rồi? Có tìm được không?

– Làm sao tìm được hả anh, ngay cả rơi ở đâu cũng không biết thì làm sao tìm?

– Em hiểu mà, nhưng cứ thử tìm thêm anh nhé. Hình như đây là một chiếc nhẫn rất quan trọng.

– Quan trọng?

– Vâng, hình như là nhẫn đính hôn.

– Vậy à? Người làm rơi chắc đang buồn lắm, nhưng ở công viên rộng thế này thì việc tìm được chiếc nhẫn đó như mò kim đáy bể vậy.

– Em biết là vậy nhưng Disneyland là vương quốc của những giấc mơ. Cảm giác sẽ ra sao nếu ngay một giây trước anh còn đang ngập tràn niềm vui trong giấc mơ, một giây sau tỉnh giấc anh bỗng phát hiện một đồ vật quan trọng của mình biến mất? Cảm giác sẽ vô cùng thất vọng. Vậy nên, đồ bị rơi ở vương quốc của những giấc mơ này nhất định phải tìm được.

– Anh Kaneda à, có cần thiết phải như thế không? Người đó cũng có lỗi khi làm mất một vật quan trọng như thế mà. Tôi đã tìm hết sức rồi, thật sự là làm quá sức giới hạn của tôi rồi.

– Anh Minagawa à, giới hạn là khi anh bỏ cuộc.

– ...!

– Em đã học đi đâu đó từ Thần quét dọn.

– Thần quét dọn?

– Vâng, ông ấy tên là Chuck Boyajian, là quản lý đầu tiên của đội Night Custodial, người được ông Walt Disney đặt trọn niềm tin. Lúc Disneyland vừa ra đời, khi đến hướng dẫn chúng em, ông đã nói thế này: “Bất kể việc gì bạn cảm thấy mình không làm được, chỉ cần tin tưởng và cố gắng, sẽ có lúc bạn có thể vượt qua giới hạn bản thân”.

Tôi cảm thấy bất ngờ khi nghe được những lời đó. Nghĩ lại thì lúc nào tôi cũng tự quyết định giới hạn cho bản thân: “Mình làm thế này là đủ rồi”. “Mình làm được thế này là đáng khen ngợi rồi”. Đối với Sachiko cũng vậy, tôi nghĩ rằng: “Vì con bé đã trưởng thành rồi nên vai trò người bố của mình vậy là xong”. Vậy nên tôi mới có những suy nghĩ bao biện rằng không mở lòng nói chuyện với con bé được cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Việc gì cũng vậy, khi bạn không đặt ra giới hạn mà cứ nỗ lực hết mình, bạn mới thấy được thực lực thật sự của bản thân mình. Không, không phải là tôi vừa phát hiện ra điều gì mới, chỉ là tôi đang tự nhìn nhận lại bản thân thôi. Giả như bây giờ tôi có thể lấy lại niềm tự hào công việc tôi luôn có trước đây. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi, rằng nếu có thể tìm được chiếc nhẫn nhỏ xíu trong công viên rộng lớn này, tôi sẽ trở lại là chính mình, ước ngược tự hào nói với Sachiko: “Bố là nhân viên quét dọn”. Và dù cho không tìm được chẳng nữa, tôi cũng không hối hận vì như anh Kaneda nói, tôi đã tin tưởng và cố gắng. Bây giờ, tôi sẽ vượt qua giới hạn này. Và sau đó, tiếp tục vượt qua những giới hạn khác của bản thân, tôi sẽ không sống cuộc đời của một kẻ nói dối nữa. Tự hứa với bản thân như vậy, tôi chỉnh chiếc mũ lại ngay ngắn, không để nó sụp xuống che hết mặt nữa, và tiếp tục lao vào tìm chiếc nhẫn.

Chẳng mấy chốc, trời bắt đầu tối. Đã 5 tiếng đồng hồ trôi qua mà vẫn chưa có kết quả gì dù tôi đã tìm tất cả mọi góc ngách, đến nỗi không còn chỗ nào để tìm nữa. Đúng lúc đấy, một tiếng còi vang lên sau lưng tôi, tiếng còi từ chiếc tàu hơi nước ba tầng Mark Twain. Dĩ nhiên không có ai ở trên tàu Mark Twain vào ban đêm cả nên chiếc tàu Mark Twain chở đầy hành khách như hôm nay trông thật sống động và nhộn nhịp.

“Có khi nào ở trên tàu không? Mình sẽ lên tàu tìm thử trong thời gian ngắn ngủi đoàn khách ra vào.” – Tôi nghĩ.

Khi tàu đỗ vào bờ, tôi nhanh chóng nhảy lên. Tàu sẽ dừng lại một chút trước khi toàn bộ khu vực sáng đèn lên đón khách. Cần đèn pin, tôi chạy

lên tầng cao nhất, tìm đến từng góc nhỏ trên boong tàu. Chợt tôi nhìn thấy một vật nhỏ bé sáng lấp lánh một góc boong tàu nơi cắm lá cờ Mỹ. Tôi lập tức với tay lấy, đó chính là chiếc nhẫn, không phải một món đồ chơi mà là một chiếc nhẫn thật sự. Tôi lập tức liên hệ với Kaneda qua điện đàm. Những đặc điểm mà tôi miêu tả gần như trùng khớp với những đặc điểm mà người chủ chiếc nhẫn đã nói. Tôi nhẹ nhàng dùng khăn mùi soa gói chiếc nhẫn vào. Trong lúc đi xuống cầu thang, cuốn sổ trong buồng lái bỗng đập vào mắt tôi. Đó là cuốn sổ dành cho các hành khách viết lại cảm tưởng và suy nghĩ của mình.

Tôi nhớ lại lời Sachiko: “Con cũng muốn đến Mark Twain vào ngày cuối năm”.

Không biết con bé có cùng người quan trọng kia đến con tàu này không nhỉ? Lần đầu tiên đến Disneyland vào ban đêm, không biết con bé có vui không? Mới lúc này thôi, tôi còn lo sợ đến nỗi phải đội mũ sụp xuống để không bị phát hiện, còn chẳng có thời gian nghĩ xem liệu con bé có vui không. Vô giác tôi mở cuốn sổ ra, vừa nhìn vào trang đang mở, toàn thân tôi như rã rời.

“Con thích nhất được nhìn bố trong bộ đồng phục màu trắng. Ký tên: Sachiko.”

Đây đúng là chữ của Sachiko rồi. Từ nhỏ chữ con bé đã hơi nghiêng sang bên phải một chút.

Bộ đồng phục màu trắng...?

Con bé đã biết chuyện tôi là nhân viên quét dọn rồi sao? Hay đây là một thông điệp dành cho tôi? Con bé đang cho tôi một cơ hội để nói ra sự thật chăng? Từ nhỏ Sachiko đã là một đứa thông minh, đáng yêu rồi. Tôi yêu nhất những lúc lén dẫn con bé đến chỗ làm, ngắm nhìn con hồn nhiên nô đùa trên sàn nhà bóng loáng làm tôi quên hết đi mọi mệt mỏi. Tôi cảm thấy biết ơn chiếc nhẫn này.

Có lẽ do tôi không bỏ cuộc mà quyết tâm tìm đến cùng nên thần linh đã dẫn tôi đến đây. “Giới hạn là do bản thân mình tự quyết định! Càng không phải việc người khác có thể quyết định.” – Tôi nghĩ vậy.

Tôi đặt cuốn sổ lại chỗ cũ và đi xuống tàu. Anh Kaneda đã đứng chờ tôi phía dưới từ lúc nào. Anh ấy mừng rỡ nói: “Anh vất vả rồi!” và nắm

chặt tay tôi. Tôi cũng nắm lại tay anh. Chúng tôi nhanh chóng đi đến chỗ chủ nhân chiếc nhẫn.

Chủ nhân chiếc nhẫn là một người đàn ông rất trẻ. Cậu ấy nói rằng đây là chiếc nhẫn cầu hôn, một vật rất quan trọng đối với cuộc đời cậu. Cậu ấy rất vui, cảm ơn chúng tôi liên hồi. Nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc đó, bao một nhọc vì tìm kiếm chiếc nhẫn như tan biến.

– Cháu định cầu hôn cô ấy ở đây tối nay. Cháu muốn trực tiếp đeo vào tay cô ấy, nhưng vừa định lấy ra khỏi hộp thì nó đã rơi đâu không biết... – Anh nói.

“Thật may mắn, vậy là không lãng phí khoảnh khắc để đời rồi.” – Tôi thật lòng nghĩ vậy.

Và động viên cậu: “Chúc cháu thành công nhé!”.

Chàng trai tươi cười: “Vâng ạ!” rồi cẩn thận cho chiếc nhẫn vào hộp.

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy công việc của mình có ý nghĩa đến vậy.

“Bất kể việc gì bạn cảm thấy mình không làm được, chỉ cần tin tưởng và cố gắng, sẽ có lúc bạn có thể vượt qua giới hạn bản thân.”

Tôi tin đây chính là khoảnh khắc đó. Những nhân viên tìm nhẫn và cả vị khách làm rơi nhẫn đầu cùng có chung niềm tin và cố gắng, nhờ vậy chúng tôi đã tìm được chiếc nhẫn. Có lẽ cả đời tôi cũng không quên được câu chuyện cảm động này.

Bỗng tôi có cảm giác ai đó đang gọi mình từ phía sau. Tôi quay lại và thấy Sachiko, trang điểm xinh đẹp hơn bao giờ hết, đang đứng đó.

– Bố!

Chàng trai đã cho hộp nhẫn vào túi, đi về hướng Sachiko và gọi: Sachiko em!

Hình như chiếc nhẫn ấy dành cho Sachiko. Tôi thật lòng cảm ơn phép màu này. Tôi nhớ ra một việc cần phải nói cho Sachiko biết. Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mắt Sachiko và nói:

– Bố đã đọc cuốn sổ rồi.

– Thế ạ? Con nghĩ rằng nếu viết ở đó, nhất định có một ngày bố sẽ đọc được. Vì bố từng bảo con rằng cuốn sổ này là cách giao tiếp của những người làm đêm với khách vào thời gian nghỉ như thế này.

– Bố không nghĩ là con lại nhớ kỹ câu chuyện của bố như vậy.
– Tất nhiên là con nhớ chứ. Từ nhỏ con đã thích nghe bố kể chuyện rồi.

– Vậy sao, bố xin lỗi.

– Không, người phải xin lỗi là con. Bố à, con xin lỗi.

– Tại sao Sachiko lại xin lỗi bố? Người phải xin lỗi là bố chứ?

– Không, là con.

Tôi nhớ ra điếu quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Đó là “ước mơ” làm bé Sachiko hạnh phúc. Tôi đã quên cả việc mình từng có ước mơ như vậy. Vì cứ đổ lỗi cho công việc, đổ lỗi cho sự trưởng thành của con gái mà tôi đã đánh mất niềm tin vào bản thân mình, đánh mất cả điếu quan trọng nhất đối với bản thân. Khoảnh khắc tìm thấy chiếc nhẫn, vượt qua giới hạn của bản thân, tôi đã bước một bước gần hơn đến ước mơ của mình. Tôi đã tìm ra được chiếc nhẫn – một vật có ý nghĩa quan trọng trong cuộc đời Sachiko.

Mắt chàng trai sáng lấp lánh, anh nhìn vào mắt Sachiko rồi hỏi: “Từ nay về sau, hãy để anh được làm Sachiko hạnh phúc nhé?”.

Rồi cậu quỳ một chân, đeo chiếc nhẫn xinh đẹp ấy lên tay con bé.

Tôi nói những điều chất chứa trong sâu thẳm cõi lòng từ lâu rồi.

– Sachiko!

– Sao vậy bố?

– Hãy sống hạnh phúc nhé con!

Sachiko vừa khóc vừa gật đầu liên tục.

Hiện giờ, tôi cảm thấy vô cùng tự hào về bộ đồng phục trắng này. Và từ nay cho đến mãi về sau, tôi sẽ luôn cầu chúc cho hạnh phúc của Sachiko trên con đường mới của cuộc đời.

Ngày 4 tháng 01 năm 1987

Ngày mở cửa 24/24 cuối năm đầu tiên của Disneyland Tokyo thành công ngoài mong đợi.

Minagawa, người từ chối làm ca ngày, cũng đã thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về công việc vào ngày hôm đó. Ông đã vượt qua cảm giác thấp kém khi nghĩ về công việc quét dọn. Hiện giờ ông đang vui vẻ làm việc hơn bao giờ hết, thậm chí ông còn có cảm giác rằng mình đang thực hiện một sứ mệnh. Đó có lẽ là do ông không tự đưa ra giới hạn của bản thân nữa mà chỉ tập trung nỗ lực vào công việc.

Nhờ câu chuyện này, tôi cũng tự hoàn thiện bản thân mình và nhớ lại những lời dạy của thầy.

“Bất kể việc gì bạn cảm thấy mình không làm được, chỉ cần tin tưởng và cố gắng, sẽ có lúc bạn có thể vượt qua giới hạn bản thân.”

Tôi khắc sâu lời dạy đó trong tim thêm một lần nữa mỗi lần đi tuấn tra vòng quanh công viên ban đêm. Và trong một đêm đi tuấn, vừa bước vào khu sân khấu biểu diễn của chuột Mickey, tôi bỗng nghe thấy một âm thanh lạ nghe như tiếng rên rỉ của một con vật. Đi về hướng phát ra âm thanh, đập vào mắt tôi là một cảnh tượng không thể tin nổi.

(Còn tiếp ở câu chuyện thứ hai)

Ø Hiện giờ, cuốn sổ dành cho hành khách ở trên tàu Mark Twain đã không còn được đặt ở đó nữa.

Câu chuyện thứ hai Người nghệ sĩ đêm trắng

Ngày 4 tháng 01 năm 1987

Disneyland lúc nửa đêm luôn kích thích những tâm hồn ưa mạo hiểm và vẫn luôn như vậy. Đó là thế giới của những chú lính nhựa và búp bê hiện ra từ hộp đồ chơi giống như trong bài hát đồng dao của trẻ con. Giữa lúc đang quan sát thế giới ấy, tôi nghe thấy tiếng động lạ như tiếng rên rỉ của một con vật gì đó phát ra từ hướng sân khấu chuột Mickey. Đi về hướng phát ra âm thanh, một cảnh tượng không thể tin nổi đập vào mắt tôi. Trên tấm thảm đỏ dành cho khách qua lại, chẳng phải là một nhân viên đang ngủ gật ồm lên sao? Người đó là ông Masuda, một nhân viên khoảng 50 tuổi, phụ trách khu vực Vòng quay ngựa gỗ. Tôi quyết định đánh thức người đàn ông đang say giấc này dậy để hỏi rõ sự tình.

– Anh Masuda, dậy đi nào! Anh Masuda!

Ông Masuda vừa cất tiếng: “Tôi dậy rồi đây!” vừa từ từ ngẩng dậy, dụi dụi mắt rồi nhìn về phía tôi.

– Sao vậy, anh Kaneda đây à?

– Trăng với sao cái gì! Sao anh lại ngủ ở đây? Anh mệt quá à?

– Mệt? À, xin lỗi. Làm việc dưới cái thời tiết lạnh giá này khiến cả người tôi đông cứng lại luôn.

Cách nói chuyện của ông Masuda hơi thô lỗ nhưng bản chất ông không phải người xấu. Ông là người khuấy động không khí của các cuộc nói chuyện vào giờ ăn cơm. Nhưng thái độ với công việc thì không mấy thay đổi từ lúc mới vào làm đến giờ, không biết phải nói rằng ông lơ là hay không muốn làm việc nữa. Ông Masuda nói như tát nước vào mặt tôi:

– Thật là... Cứ kỳ cọ mấy con ngựa giả này suốt ngày chắc tôi đi đời sớm quá. Hông thì đau, thùng đựng hóa phẩm thì nặng. Tôi thậm chí còn

chưa từng cần vật gì nặng hơn cây kim.

– Kim?

– Đúng vậy, kim xỏ chỉ khâu quần áo ấy.

– À, kim dùng trong may vá âu phục đúng không? Nói vậy, trước khi làm ở đây anh từng làm thợ may à?

– Đúng vậy, tôi làm công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ trong một căn phòng ấm áp, những việc như sửa gấu áo bị đứt chỉ, rỗi đơm khuy, vậy nên những công việc như quét dọn thế này không hợp với tôi.

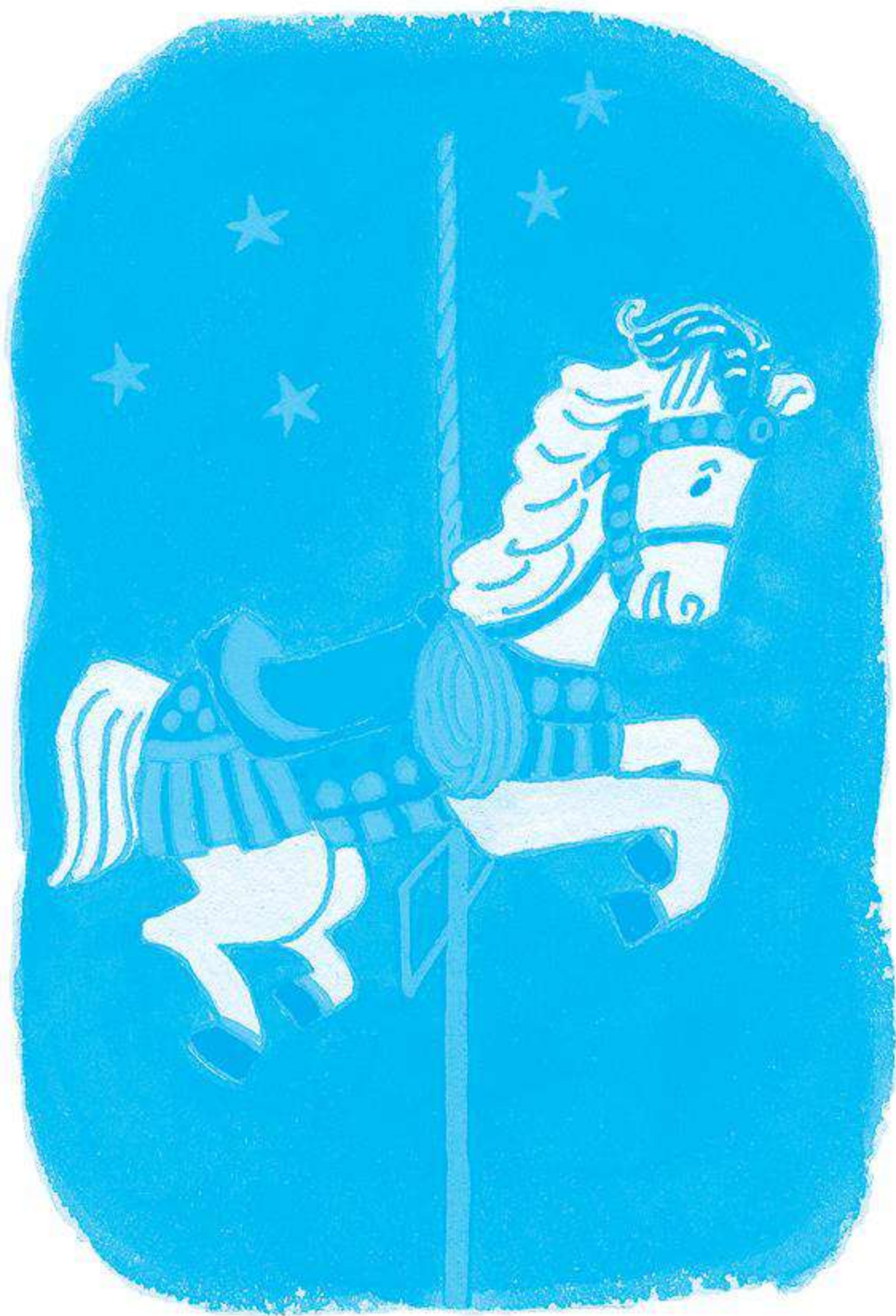
– Vậy sao? Vậy chắc chính vì từng làm công việc tỉ mỉ như vậy nên anh mới chẳng để tâm chút nào tới công việc này à?

– Không phải vậy. Dưới thời tiết lạnh giá thế này, phải một mình cạo sạch 90 con ngựa thì có gì vui chứ? Ngón tay đã tê cứng rỗi, còn phải cạo 90 chiếc gậy đồng lạnh buốt, từng chiếc một, đến sáng thì tay tôi đau đến nỗi không nhấc lên nổi nữa. Dù sao thì cũng không có khách, tôi nằm nghỉ một chút cũng không ảnh hưởng đến ai mà?

Qua lời nói của ông Masuda, tôi nhận ra với ông, công việc ở Disneyland này chỉ là công việc tạm thời chờ đến khi tìm được công việc khác thôi. Có lẽ nếu công ty môi giới việc làm tìm được việc phù hợp, ông sẽ chuyển việc ngay. Dù sao đi nữa, tôi nên đánh tiếng như thế nào để ông cảm thấy thoải mái hơn với công việc hiện tại nhỉ? Tôi thử hỏi ông một vài câu quan tâm đời thường.

– Gia đình anh Masuda đã bao giờ đến đây chơi chưa?

– Đến đây chơi? Chẳng đời nào. Trả tiền cho mấy con vật để lừa trẻ con này thì quá là lãng phí. – Ông liềền trả lời.

Làm sao để khơi niềm cảm hứng cho một người khi họ thậm chí còn không muốn quan tâm. Tôi làm việc ở thế giới Disneyland này vì tôi thích nó, ông ấy thì ngược lại. Huống chi, công việc quét dọn ban đêm còn là một công việc buồn tẻ đơn độc. Nhưng ban ngày, khi tập nập dòng người thì hoàn toàn trái ngược, nơi đây đúng là vương quốc của những giấc mơ. Liệu ông Masuda có tự hào về công việc này hơn khi nhìn thấy khung cảnh thật sự của Disneyland vào ban ngày không? Tôi tạm nhắc nhở ông không được ngủ trong giờ làm việc nữa rồi tiếp tục đi tuấn.

Một ngày tháng 2, năm 1987

Hôm nay trời lạnh hơn mọi ngày. Dưới trời tuyết rơi mãi không ngừng, tay tôi tê cóng đến mức không thể vắt nổi cái khăn. Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi ngay lập tức, hoặc nhanh chóng làm công việc khác. Nhưng giờ mà không làm nữa thì thế nào cũng bị giám sát Kaneda mắng cho. Hôm trước tôi mới chợp mắt một chút mà anh ta đã nói toàn những lời khó hiểu như: “Vì anh may đồ Âu phục nên chỉ để mắt tới những thứ nhỏ nhặt,” xong rồi: “Anh đã cùng gia đình đến đây bao giờ chưa?”.

Dù sao thì quản lý cũng chỉ muốn tận dụng tối đa những người như chúng tôi thôi. Trong lúc tôi đang miễn cưỡng lau chùi mấy con ngựa, cậu Fukumizu, phụ trách khu vực Attraction bên cạnh, sang báo giờ nghỉ trưa. Fukumizu là một cậu thanh niên chỉ khoảng hai mươi tuổi nhưng rất quý mến tôi và hay gọi tôi là “Bố già”. Lúc tôi cùng Fukumizu đi vào phòng nghỉ trưa, mọi người đã bắt đầu ăn. Chúng tôi cũng ngó vào chỗ, lấy hộp cơm nguội tanh nguội ngắt từ trong túi ra. Fukumizu miệng vừa ngồm ngoàm thức ăn vừa quay sang nói với tôi:

– Trời lạnh quá, ước gì con được ăn thức ăn còn nóng hổi.

Thật là... Dù đang lạnh thấu tận xương tủy rồi nhưng tôi vẫn chẳng thể nuốt nổi hộp cơm nguội ngắt thế này. Từ sau lưng, vang lên giọng một ai đó đồng tình với lời phàn nàn của Fukumizu:

– Đúng thế!

Tôi quay lại và thấy anh Kaneda đang cầm túi đựng cơm hộp đứng ngay sau.

– Em ngó đây được không?

Anh Kaneda ngó xuống chiếc ghế đối diện chúng tôi rồi lấy từ trong túi ra một hộp cơm nhựa màu đen. Nghe đồn anh ấy thường xuyên đến

phòng nghỉ ăn cơm hộp cùng nhân viên. Anh chấp hai tay lại nói: “Xin mời mọi người!” rồi gấp món ngưu bàng cần (rễ cây ngưu bàng xắt nhỏ) cho vào miệng và tiếp tục câu chuyện vừa nãy:

– Đúng là ăn cơm nguội thế này thì chỉ no bụng thôi chứ chẳng ngon miệng gì nhỉ?!

Tôi có chút ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ anh ta sẽ cho tôi một bài giảng đạo đức phiền phức nữa, vậy mà không ngờ anh ta lại đang cảm với mình.

– Chẳng nhẽ không có cách nào sao? – Anh Kaneda dừng đũa, nhìn chăm chăm vào hộp cơm.

Dù sao thì, việc cơm bị nguội trong thời tiết giá lạnh thế này là chuyện đương nhiên. Làm sao thay đổi một điều hiển nhiên được chứ. Hơn nữa, không biết chừng anh ta chỉ đang ra vẻ quan tâm tới chúng tôi thôi. Một anh quản lý 30 tuổi có thể làm được gì?

– Anh Kaneda à, làm gì có cách nào nữa. Việc cơm bị nguội là chuyện đương nhiên.

– Vậy sao? Nếu đặt một chiếc lò nướng trong phòng nghỉ thì chúng ta có thể làm nóng cơm rồi.

– Lò nướng? Món đồ đắt tiền như vậy, tôi mới chỉ thấy ở khu bán hàng điện gia dụng thôi. Cậu nghĩ công ty sẽ mua cho nhân viên chúng tôi một thứ như vậy sao?

– Chưa đề xuất thì không thể biết được.

– Cậu đùa hay thật vậy? Công việc của những người quản lý như các cậu chẳng phải là tận dụng chúng tôi một cách tối đa sao? Nếu cậu đề xuất một điều điên rồ như vậy thì chắc chắn sẽ bị mắng đấy.

– Không đâu anh. Ăn cơm nóng thì mọi người sẽ khỏe mạnh hơn, sẽ làm việc hiệu quả hơn, phải không nào? Đó cũng là điều công ty mong muốn. Hơn nữa, chúng em chưa từng nghĩ rằng sẽ tận dụng nhân viên một cách tối đa. Vì tất cả nhân viên đều là Disneylanders.

– Disneylanders?

– Vâng, là “chủ nhân của Disney”. Chúng ta là một gia đình.

– Gia đình...?

– Đúng vậy, quan tâm nhân viên như người nhà thì nhân viên tự nhiên sẽ chăm sóc khách hàng nhiệt tình. Em nghĩ rằng một nhóm làm việc ăn ý

là khi họ biết quan tâm lẫn nhau.

– Lý thuyết thì là vậy nhưng...

– Nếu không ai dám bước những bước đầu tiên thì không bao giờ có thể thay đổi tình trạng này. Hơn nữa, em cũng muốn được ăn cơm nóng hổi.

Vài tuần sau, một chiếc lò nướng bằng điện được đặt trong góc phòng nghỉ. Nhân viên chúng tôi xếp hàng trước chiếc lò nướng, lần lượt từng người hâm nóng cơm. Vậy là chúng tôi được ăn cơm nóng thật rồi... Fukumizu miệng ngậm ngoàm cơm nhìn về phía tôi, giờ ngón cái lên đây hài lòng. Sau đó, tôi cầm hộp cơm ấm áp ngồi xuống cạnh Fukumizu. Được thưởng thức cơm nóng mềm dẻo thơm ngon, chứ không phải hộp cơm lúc nào cũng cứng đờ ngày trước, là một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi giữa những ngày làm việc đông giá.

Lúc tôi vừa ăn xong, tuyết lại bắt đầu rơi. Tôi vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa nói: “Thế này là lại rơi đến tận sáng rồi”.

Hôm sau, rồi hôm sau nữa, những buổi tối lạnh cóng vẫn tiếp tục, chẳng mấy chốc mà nước tưới cũng hóa thành băng. Để làm tan băng, tôi đổ thêm cả nước nóng lấy từ trong bếp ra nhưng cũng không ăn thua, băng vẫn tiếp tục hình thành. Anh Kaneda nói: “Chẳng mấy khi tuyết rơi ở Disneyland bên Mỹ nên họ không có cách nào đối phó với tuyết, chúng ta phải tự nghĩ lấy kế sách thôi”.

Vào một ngày khi chúng tôi vẫn đang tiếp tục chiến đấu với băng giá, Fukumizu bỗng nói: “Chỉ những hôm có gió mới không có băng thôi”.

Nghe nói quê Fukumizu ở Kohoku.

– Fukumizu này, chắc cháu có kiến thức xử lý băng tuyết đúng không?

– Kiến thức...? Cháu làm gì có.

– Mà cháu quen thuộc với tuyết đúng không?

– Đúng là cháu sinh ra và lớn lên ở vùng tuyết giá lạnh nên quen, nhưng đây là vấn đề hoàn toàn khác.

Bỗng tôi thấy anh Kaneda đang đi kiểm tra xung quanh, hai tay xoa vào nhau tìm chút hơi ấm. Biết đâu anh ấy có thể hiện thực hóa ý tưởng của Fukumizu. Tôi liền gọi anh ấy và truy vấn đặt lại lời Fukumizu vừa nói. Anh Kaneda hướng về phía Fukumizu và hỏi:

– Có thật là những ngày có gió thì không còn băng nữa không?
– Vâng, ở quê em lúc nào cũng vậy, ở đây cũng vậy.
– Ra vậy... Nhưng chúng ta không thể tạo ra cơn gió theo ý muốn được nhỉ.

– Vâng, đúng vậy. Em chưa từng thấy ai có thể làm gió thổi theo ý muốn được. Phải chỉ có một chiếc quạt máy khổng lồ..

– Quạt máy khổng lồ?

– À không, em xin lỗi, cái đấy chỉ có trong truyện tranh thôi.

– Không đâu, không chừng đấy lại là một ý hay.

– Sao cơ?

Sau đó, Kaneda nhanh chóng đi về phía văn phòng chính và lên kế hoạch thực hiện một điều không tưởng.

Vài ngày sau, một cảnh tượng ngoài sức tưởng tượng tràn ngập công viên. Vài chục chiếc quạt máy dùng trong công nghiệp được đặt từng khu vực một. Chúng quay vù vù tạo ra những cơn gió theo ý muốn như chiếc quạt khổng lồ trong truyện tranh, Kaneda đã biến những suy nghĩ vô thưởng vô phạt của Fukuzumi thành hiện thực. Nếu là người khác, có khi họ chỉ nói: “Không làm được đâu” và bỏ cuộc. Nhưng người này lại vượt qua bức tường giữa quản lý và nhân viên. Anh đã lắng nghe ý kiến của tất cả mọi người. Nhờ vậy mà cuộc chiến cam go chống lại đám băng khó chịu đã thành công một cách thần kỳ.

Có lẽ chính những tình cảm đó, chính sự quan tâm nhân viên và sự nhiệt tình với khách hàng, đã gây dựng nên vương quốc của những giấc mơ này. Như mọi khi, lúc tôi vừa cộ xong 90 con ngựa, Kaneda đi ngang qua trước khu vực Vòng quay ngựa gỗ. Tôi cất tiếng gọi:

– Kaneda này, tại sao cậu lại làm những việc như vậy?

– Những việc như vậy là sao?

– Cậu thật sự đã chuẩn bị những chiếc quạt khổng lồ cho chúng tôi... Những quản lý bình thường khác thậm chí còn không có ý định đấy.

– Trước khi trở thành quản lý, em cũng là một Cast của Disneyland. Vậy nên, em chỉ làm những việc mà một Cast nên làm thôi.

– Việc mà một Cast nên làm?

– Vâng, tạo ra một môi trường để khách hàng có thể vui chơi an toàn. Vì vậy mà ở Disney có 4 từ khóa đấy.

– Bốn từ khóa? À, hình như lúc tập huấn tôi cũng từng nghe rồi.

– Vâng, đầu tiên là sự an toàn (Safety), sau đó là tác phong lịch sự (Courtesy), tiếp theo là chương trình (Show), cuối cùng là hiệu quả (Efficiency), bốn từ khóa này được xếp theo thứ tự ưu tiên, chúng ta cứ làm theo đúng thứ tự đó thì sẽ có thể tạo ra một môi trường vui chơi hoàn hảo cho khách tham quan.

– Ra là vậy. Nhưng chắc những nhân viên khác mới cần chú ý đến vấn đề này chứ một người làm công việc quét dọn như tôi thì liên quan gì đâu.

– Em từng học được một điều từ Thần quét dọn.

– Thần quét dọn?

– Vâng, ông ấy tên là Chuck Boyajian, là quản lý đầu tiên của Night Custodial, người được ông Walt Disney đặt trọn niềm tin. Ông ấy từng nói với em thế này: “Quét dọn tạo ra sân khấu cho những chương trình biểu diễn balê và trò chơi giải trí”. Vậy nên em thấy, Custodial là những nghệ sĩ tuyệt vời nhất.

– Nghệ sĩ ư?

– Vâng, là những người biểu diễn nghệ thuật mang lại niềm vui cho mọi người. Đặc biệt là Night Custodial. Đó là lý do ở đây họ gọi nhân viên là Cast.

Nghe những lời đó, tôi bỗng nghĩ lại về công việc mà mình vẫn đang làm từ trước đến giờ. Thật sự tôi không nghĩ một người chuyên đi cạo rửa mấy con ngựa giả như tôi lại là nghệ sĩ gì được.

– Nhưng sao tôi là một nghệ sĩ được.

– Không đâu, anh Masuda vốn luôn là một nghệ sĩ tuyệt vời.

Rồi Kaneda lấy một thứ gì đó từ trong túi ra, đưa cho tôi.

– Mong anh hãy nhận lấy cái này.

Anh ta đưa cho tôi vé vào cửa Disneyland.

– Anh từng nói với em là anh chưa bao giờ đến đây chơi đúng không? Em mong anh được nhìn thấy vẻ đẹp thật sự của Disneyland. Anh hãy đưa gia đình đến chơi nhé!

Kaneda nói vậy rồi tiếp tục đi sang khu vực tiếp theo.

Ngày nghỉ tiếp theo, lần đầu tiên trong đời, Masuda dẫn vợ và các con gái bước vào công viên từ cửa chính. Nơi đây là một thế giới khác hoàn toàn với cảnh sắc mà ông vẫn nhìn thấy hàng ngày, đúng là vương quốc của những giấc mơ với nhộn nhịp người qua lại, chuột Mickey và chuột Minnie vẫy tay dưới ánh mặt trời. Con gái ông vô cùng háo hức, chạy nhảy vui đùa khắp công viên. Nếu biết vui thế này, ông đã dẫn mọi người đến đây sớm hơn.

Cả gia đình chơi rất nhiều trò chơi khác nhau, rồi sau khi nghỉ ngơi một lúc, ông đi đến khu vực mình phụ trách, Vòng quay ngựa gỗ. Thật lạ kỳ, không phải đây là nơi ông vẫn làm việc mỗi ngày sao? Tại sao lại có cảm giác như lần đầu tới vậy? Những con ngựa tối nào cũng đứng im lặng dưới ánh trăng sáng, bây giờ đang lấp lánh ánh đèn neon, xoay vòng hết như đang nhảy múa. Trong không khí giá lạnh, đến cả những chiếc bờm được chải gọn cũng tạo cảm giác sống động và quyến rũ lạ thường. Mấy đứa bé đang cưỡi trên lưng ngựa cười tươi như thể đó là điều vui nhất trên đời. Bố mẹ chúng nhìn theo và vẫy tay với khuôn mặt vô cùng rạng rỡ.

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra những thứ mình động tay vào lại đem đến nhiều hạnh phúc như vậy. Tôi từng nghĩ rằng công việc của mình chỉ là vớt rác và lau chùi các con vật. Được chứng kiến khung cảnh này, tôi cảm thấy vô cùng xúc động. Đúng lúc đó, một gia đình đi gần về phía tôi.

– Xin lỗi, có thể chụp ảnh giúp chúng tôi được không?

Con gái tôi nhận lấy chiếc máy ảnh, chọn một góc độ thích hợp với nền là vòng quay ngựa gỗ và bấm nút chụp ảnh.

– Đừng chụp như vậy.

Tôi bỗng chớp lấy chiếc máy ảnh từ tay con gái mà không suy nghĩ gì rồi xoay dọc.

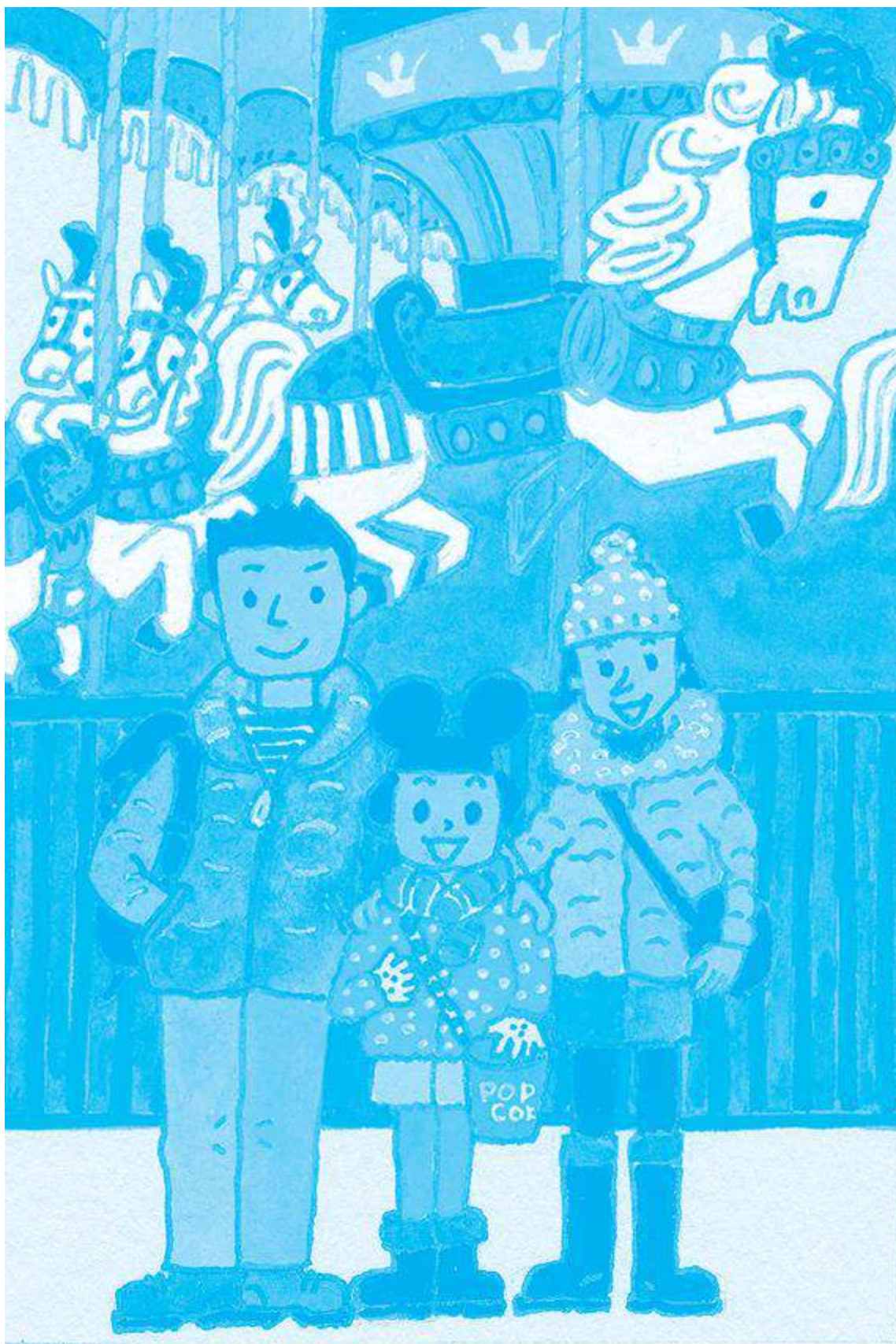
– Sao tự dưng bố lại làm thế!

– Chụp vậy thì không lấy được mặt của mọi người.

Tôi cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng trong một khoảnh khắc, tôi bỗng cảm thấy yêu mến những con ngựa giả không có trái tim mà cũng chẳng thể chạy nhảy đó. Rồi khi tôi thấy những nụ cười hạnh phúc của gia đình đang hướng mắt về ống kính và nhìn những chú ngựa đang xoay vòng như nhảy múa đằng sau, tự dưng nước mắt tôi cứ tuôn ra. Người duy nhất có thể làm 90 con ngựa đó lấp lánh chính là tôi. Tôi đã nghĩ như vậy.

“Ta đã làm cho bọn mày được mọi người yêu thích nhất ở công viên này đây.”

Tôi th`ân nhủ trong lòng và bấm nút chụp vào khoảnh khắc tuyệt vời nhất.

Một năm sau

Disneyland ban đêm là một thế giới cô độc, hoàn toàn trái ngược với vương quốc của những giấc mơ hào hoa vào ban ngày. Masuda, người từng có suy nghĩ: “Công việc ở đây chỉ là điểm dừng chân tạm thời để chờ đến lúc tìm thấy công việc khác” vẫn đang tiếp tục lau chùi 90 con ngựa sau một năm trôi qua. Điều khác biệt duy nhất là lúc này ông đang làm việc với niềm đam mê và tự hào. Ông còn đặt tên cho từng con ngựa một, vừa lau chùi vừa gọi tên chúng với tất cả tấm lòng.

“Quét dọn tạo ra sân khấu cho những chương trình biểu diễn balê và trò chơi giải trí.”

Những lời dạy của thầy lại một lần nữa khắc sâu vào tim tôi thông qua câu chuyện của Masuda.

Rồi vào mùa xuân năm thứ năm kể từ lúc Disneyland mở cửa, tôi trở thành giám sát Day Custodial (nhân viên quét dọn ban ngày). Từ lúc bắt đầu vào đây, tôi đã luôn mơ ước được làm ban ngày nên tôi cực kỳ hạnh phúc khi nghe tin này. Nhưng mặt khác, cứ nghĩ tới việc không được nhìn thấy khung cảnh những chiếc hộp đồ chơi ngủ yên nữa, đâu đó trong tôi cũng thấy rất buồn.

Gạt suy nghĩ ấy đi, tôi bước vào văn phòng mới. Vừa vào tôi đã thấy một bức thư đặt trên bàn làm việc của mình. Tôi mở phong bì, đọc lá thư mà không khỏi bàng hoàng.

“Tôi cho con gái mình đi học đại học không phải để cằn cỗi và cây hốt rác!”

Đó là bức thư từ cha mẹ của một nhân viên mới. Nội dung thư bày tỏ sự bất mãn với việc bố trí con gái bà vào bộ phận quét dọn. Có vẻ như công việc đầu tiên mà tôi phải làm ở vị trí ca ngày là bắt tay vào giải quyết vấn đề này.

(Còn tiếp ở câu chuyện thứ ba)

Ở Hiện giờ, Vòng quay ngựa gỗ đã đổi tên thành Lâu đài ngựa gỗ.

Câu chuyện thứ ba Chiếc túi nhiệm màu

Một ngày mùa xuân năm đó, tôi – người vừa được bổ nhiệm từ giám sát ca đêm thành giám sát ca ngày, đi về hướng một người nhân viên mới đang làm việc. Vài ngày trước, tôi nhận được một lá thư từ mẹ người nhân viên này. Dưới đây là toàn bộ nội dung bức thư:

“Gửi anh Kaneda

Kính thư,

Trước tiên, tôi rất cảm kích vì Quý Công ty đã nhận con gái tôi – Satomi vào làm.

Tôi viết bức thư này không phải để phàn nàn. Vài ngày trước, tôi có nghe nói Satomi nhận được quyết định phân công vào bộ phận quét dọn. Rất xin lỗi phải nói thế này, nhưng tôi cho con gái tôi đi học đại học không phải để cầm chổi và cây hốt rác. Không biết anh có thể chuyển con gái tôi sang bộ phận khác không? Tôi biết đây là đòi hỏi vô lý nhưng mong anh xem xét và giúp đỡ.

Mẹ Satomi,

Matsunaga Teiko.”

Có vẻ như hai bác không hiểu vì sao con gái mình lại bị phân công vào bộ phận Custodial (nhân viên quét dọn). Trước tiên, tôi quyết định đến gặp và trực tiếp hỏi chuyện cô nhân viên mới Matsunaga Satomi này. Tôi đi về phía khu vực mà cô ấy đang đứng, ở đó, những nhân viên mới như những mần non đang được hướng dẫn trong bộ đồng phục trắng tinh mà họ vẫn chưa quen. Trong số đó, nổi bật lên một cô gái đang nhiệt tình ghi chép và đặt câu hỏi.

Tôi nhìn vào bảng tên và thấy ghi: MATSUNAGA. Sau buổi hướng dẫn, tôi gọi Matsunaga Satomi ra.

– Xin lỗi đã làm phiền em lúc đang tập huấn.

- Dạ không sao. Anh gọi em ra có chuyện gì vậy?
- Hỏi thế này thật đường đột, nhưng em nghĩ sao về công việc Custodial?
- Rất tuyệt vời ạ. Đây là công việc mơ ước từ lâu của em rồi.
- Em có nói cho bố mẹ em biết chuyện đó không?
- Bố mẹ em sao? Em chỉ nói cho hai người biết chuyện em đi làm ở Disneyland thôi...
- Vậy họ không hề biết rằng Custodial là công việc mơ ước của em đúng không?
- Vâng... Có chuyện gì với bố mẹ em sao?
- Ừ, thật ra là...

Tôi cho cô ấy xem bức thư mẹ cô ấy gửi tôi. Sau khi đọc bức thư, Satomi tròn mắt, há hốc miệng kinh ngạc: “Em thành thật xin lỗi! Cuối tuần này em sẽ về nhà và nói chuyện với bố mẹ!”, cô gái cúi đầu thật thấp rồi quay trở về chỗ nghỉ. Satomi là một cô gái trẻ thật thà tốt bụng. Tôi tin rằng nếu cô ấy mở lòng nói chuyện với bố mẹ, họ sẽ hiểu. Nếu họ vẫn không chịu hiểu thì tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với họ. Người ngoài cuộc thường sáng suốt và hiểu chuyện hơn. Nhưng trước tiên tôi sẽ tin tưởng và dõi theo cô.

Hai tuần trước

- Minh ơi, dậy đi! Có bưu thiếp Satomi gửi về đây!

Đó là tấm bưu thiếp đầu tiên mà con gái lớn Satomi gửi về từ lúc cô bắt đầu tự lập ở Chiba. Mẹ cô luôn muốn cô làm việc ở quê nhà Iwate, nhưng bà tôn trọng ước mơ mãnh liệt được làm ở Disneyland của con gái, với lại ở Chiba cũng có họ hàng nên bà đã cho phép cô. Nhưng bức bưu thiếp Satomi gửi đã làm bao kỳ vọng của ông bà tan thành mây khói. Nội dung tấm bưu thiếp như sau:

“Bố mẹ khỏe không ạ? Con đang làm việc ở nơi con mơ ước – Disneyland rồi. Ngày nào với con cũng tràn ngập những điều mới mẻ. Công việc con đảm nhiệm là làm Custodial, tức là bộ phận quét dọn. Khi nào trời ấm áp hơn bố mẹ hãy lên chơi với con nhé.

Ký tên: Satomi.”

– Gì thế bà nó, mới sáng ra đã ần ỉ cả lên... Ít nhất cũng phải cho tôi ngủ thêm tí vào ngày nghỉ chứ.

– Minh ơi, có bưu thiệp Satomi gửi về, nhưng mình xem này.

– Sao?

– Con bé nó lặn lội lên tận Disneyland làm việc vậy mà lại phải làm công việc quét dọn đây này.

– Đó là do công ty quyết định mà, làm sao trách được?

– Không trách được là sao? Mình quên chúng ta cho con bé đi học đại học để làm gì rồi à?

– Chuyện đó thì...

– Để trả học phí cho con học trường tư, ngày nào mình cũng phải làm thêm giờ, còn tôi phải đi làm công việc toàn thời gian trong 4 năm liền. Vậy mà giờ con bé lại làm công việc quét dọn sao?

Tôi buồn đến phát khóc. Gia đình tôi chẳng phải dư dả gì, nhưng vì hy vọng vào tương lai của con bé mà cả gia đình ai cũng nỗ lực làm việc. Vậy mà nó đi học đại học xong lại làm công việc quét dọn...

Tôi cầm bưu thiệp của Satomi trong tay, cùng chồng đi ra phòng khách. Để giúp chồng tỉnh ngủ, tôi pha một ấm trà đặc. Sau khi ông uống một ngụm trà, tôi bắt đầu năn nỉ chồng:

– Ông bảo Satomi chuyển sang công ty khác ngay đi.

– Sao mà làm vậy được?

– Sao không? Ở Tokyo thiếu gì công việc? Chứ làm công việc quét dọn thì...

– Cứ cho là thế đi, nhưng trước tiên chúng ta phải hỏi ý kiến Satomi trước đã chứ?

– Ý kiến của Satomi? Không, tôi quyết định rồi. Ai lại thích làm công việc quét dọn cơ chứ? Bản tính con bé nhút nhát nên có khi nó cũng nghĩ vậy nhưng lại không dám nói ra ấy.

– Dù là thế thì vừa mới vào công ty xong, bây giờ lại chuyển đi luôn thì khó quá...

– Được rồi, vậy tôi sẽ nói thay nó.

– Nói thay nó? Nói với ai cơ?

– Với cấp trên của nó chứ ai. Tôi sẽ xin chuyển con bé sang bộ phận khác không phải quét dọn.

Tôi biết những gì tôi nói thật ích kỷ. Nhưng tôi hy vọng con bé hiểu cho quyết định của người làm mẹ như tôi. Satomi mà gia đình luôn đặt kỳ vọng không thể làm công việc quét dọn được. Hơn nữa, tôi không muốn bao công sức nỗ lực học tập, làm lưng của con bé tan tành chỉ vì sự đánh giá sai lầm của công ty. Tôi phân vân không biết mình có nên trực tiếp tới Disneyland không, sau đó tôi quyết định viết một bức thư cho người quản lý là anh Kaneda. Tôi không biết liệu anh ta có hiểu cho nỗi lòng của mình không, nhưng tôi không thể cứ thế ôm nỗi ảm ức trong lòng được.

Hai tuần sau

Vài ngày sau khi bức thư được gửi đi, Satomi gọi điện thoại về nhà. Con bé bảo cuối tuần này sẽ về Iwate. Tôi định sẽ bảo con bé về nhà luôn, chuyển việc làm khác. Rồi thứ Sáu tuần đó, Satomi tay cầm một chiếc túi nhỏ về nhà. Mọi thứ vẫn còn nguyên trong phòng con bé nên không cần mang nhiều đồ đạc. Nếu chỉ ở hai ngày một đêm thì có lẽ một chiếc túi xách tay là đủ. Trên bàn ăn bày toàn những món yêu thích của con bé, nào thịt xào khoai tây, nào canh cá bầm. Khi mọi người bắt đầu cầm đũa ăn, tôi mới vào chủ đề chính:

– Satomi ơi, con ở một mình thế nào?

– Dạ, là sao ạ?

– Có đi đâu gì bất tiện không?

– Cũng còn nhiều thứ con chưa làm quen được, nhưng đây là quyết định của con.

– Còn công việc thì sao? Họ có bắt con làm những việc con không thích không?

– Về việc đó...

Satomi đặt đũa xuống rồi nhìn thẳng về phía tôi và nói:

– Anh Kaneda đã cho con xem bức thư mẹ viết rồi.

– ...

– Mẹ à, con thích công việc đó.

– Làm... Custodial ư? Là quét dọn đấy con.

– Đúng là Custodial có nhiệm vụ chính là quét dọn, nhưng không phải chỉ có vậy đâu mẹ. Bọn con còn được coi là những trạm thông tin di động, nhiệm vụ chính của công việc này là đem “hạnh phúc” đến cho khách hàng.

– Nghe hay thật đấy, nhưng con đã bị công ty đó lừa rồi. Họ chỉ đang tận dụng con một cách triệt để thôi. Con nghĩ xem tại sao bố mẹ lại cho con đi học đại học? Bố mẹ cố gắng làm mọi việc không phải để cho con đi làm công việc quét dọn.

– Con thật sự rất biết ơn bố mẹ. Nhưng Custodial là một công việc vô cùng tuyệt vời. Mẹ hãy tin con.

– Satomi, hay là con về nhà đi?

– Tại sao lại thế?

– Chẳng phải vậy là đủ rồi sao? Con vẫn chưa hiểu rằng một cô gái bé nhỏ không biết gì về thế giới như con đi lên thành phố thì chỉ có thể làm những công việc như quét dọn thôi sao? Đừng để bố mẹ phải ép buộc con, hãy về nhà đi.

– Sao mẹ có thể nói những điều quá đáng như vậy! Con không bao giờ nghĩ việc ở đây đâu! Và con cũng sẽ không về nhà!

– Satomi!

Satomi đứng dậy, cần hành lý đi mất. Chẳng tới liền đứng lên đuổi theo con bé, nhưng chỉ có mình ông quay lại. Buổi sum họp gia đình sau bao nhiêu năm tan tành, Satomi đã trở lại Chiba rồi. Tôi đã làm gì sai chứ? Không, lo lắng cho con gái mình chẳng có gì là đúng hay sai cả. Cha mẹ nào cũng sẽ lo lắng cho con cái như vậy thôi.

Chẳng tới ngay xuống ghế và đưa tôi một chiếc phong bì.

– Satomi gửi lại cái này.

Tôi mở phong bì ra, trong đó là mấy chiếc vé tham quan Disneyland. Còn có một tờ giấy đính kèm, trên đó viết: “Bố mẹ hãy đến tham quan và xem con làm việc nhé!”.

Có lẽ Satomi về nhà để đưa cái này. Nhưng có bố mẹ nào muốn đi xem dáng vẻ khốn khổ của con gái mình chứ. Chẳng tới nhẹ nhàng cất tiếng nói như thì thầm:

– Bà nó, hay mình thử đến đó một lần xem sao? Đưa con gái chẳng bao giờ cãi lời chúng ta lại thể hiện ý chí quyết tâm như thế, hẳn là vì điều gì

đó chứ?

– Nhưng nếu con bé biết chúng ta tới, nó sẽ cố gắng thể hiện ra toàn những đi đầu tốt đẹp thôi...

– Vậy tôi với bà đừng nói cho nó biết khi nào mình đi. Chúng ta lặng lẽ đến rồi về thôi.

Có lẽ đến tận nơi, chứng kiến tận mắt môi trường làm việc của Satomi, con bé sẽ chịu lắng nghe hơn khi chúng tôi không biết gì mà phản đối. Tôi gật đầu với phương án chồng đưa ra. Chúng tôi quyết định cuối tuần tiếp theo sẽ đến thăm nơi Satomi làm việc.

Lần đầu tiên đến Disneyland, một thế giới tôi chưa được nhìn thấy bao giờ, giống như đi ra nước ngoài hay bước vào một thế giới khác vậy, tôi hoàn toàn quên rằng mình đang ở Nhật Bản. Ý định cố gắng không để Satomi nhìn thấy lúc đầu có vẻ không cần thiết nữa, ở một nơi rộng lớn ngoài sức tưởng tượng thế này, chúng tôi mà gặp được nhau mới là đi đầu kỳ diệu. Vì đã hỏi trước anh Kaneda về khu vực Satomi phụ trách, tôi có thể tự mày mò bản đồ công viên đến đó. Tôi nhờ anh ấy giữ kín chuyện chúng tôi tới. Anh ấy rất thoải mái và hiểu cho chúng tôi. Lúc đi qua gần khu vực Ngọn núi không gian, tôi nhìn thấy Satomi trong bộ đồng phục trắng tinh. Con bé đang cầm chổi và cây hốt rác, quét dọn bóng ngô rơi vãi dưới đất.

– Đúng thật... nó chỉ là một nhân viên quét dọn. Mình à, về thôi. Tôi không thể nhìn thêm nữa.

– Chúng ta mới đến thôi mà. Mất công đến đây rồi, ở lại nhìn con bé thêm chút nữa rồi về!

– Nhưng...

– A!

Đúng lúc đó, một cậu bé khoảng 5 tuổi, tay cầm bóng ngô, vấp ngã ngay trước mặt Satomi. Bóng ngô trên tay cậu đổ vung vãi, một chút máu chảy ra từ khuỷu tay, cậu bé khóc toáng lên. Satomi chạy đến ngay lập tức và đỡ cậu bé đứng dậy.

– Em có sao không? Mẹ em đâu?

Cậu bé vừa khóc vừa lắc đầu.

– Em đi lạc à?

Cậu bé gật đầu cái rụp.

Satomi lấy chiếc băng y tế từ trong chiếc túi bên hông rồi dán vào khuỷu tay cậu bé.

– Em còn đau ở đâu không?

– Không ạ.

Có vẻ như thằng bé khóc vì sợ hãi khi lạc mẹ và cú sốc khi bị ngã chứ không phải do vết thương ở tay. Satomi liền lấy từ trong túi ra một vật trông như chiếc thẻ và đưa cho cậu bé.

– Chị tặng em cái này. Đây là chiếc thẻ phép thuật.

– Chiếc thẻ phép thuật ạ?

– Ủ, Tinker Bell đã phù phép cho nó đấy.

– Nó có phép thuật như thế nào ạ?

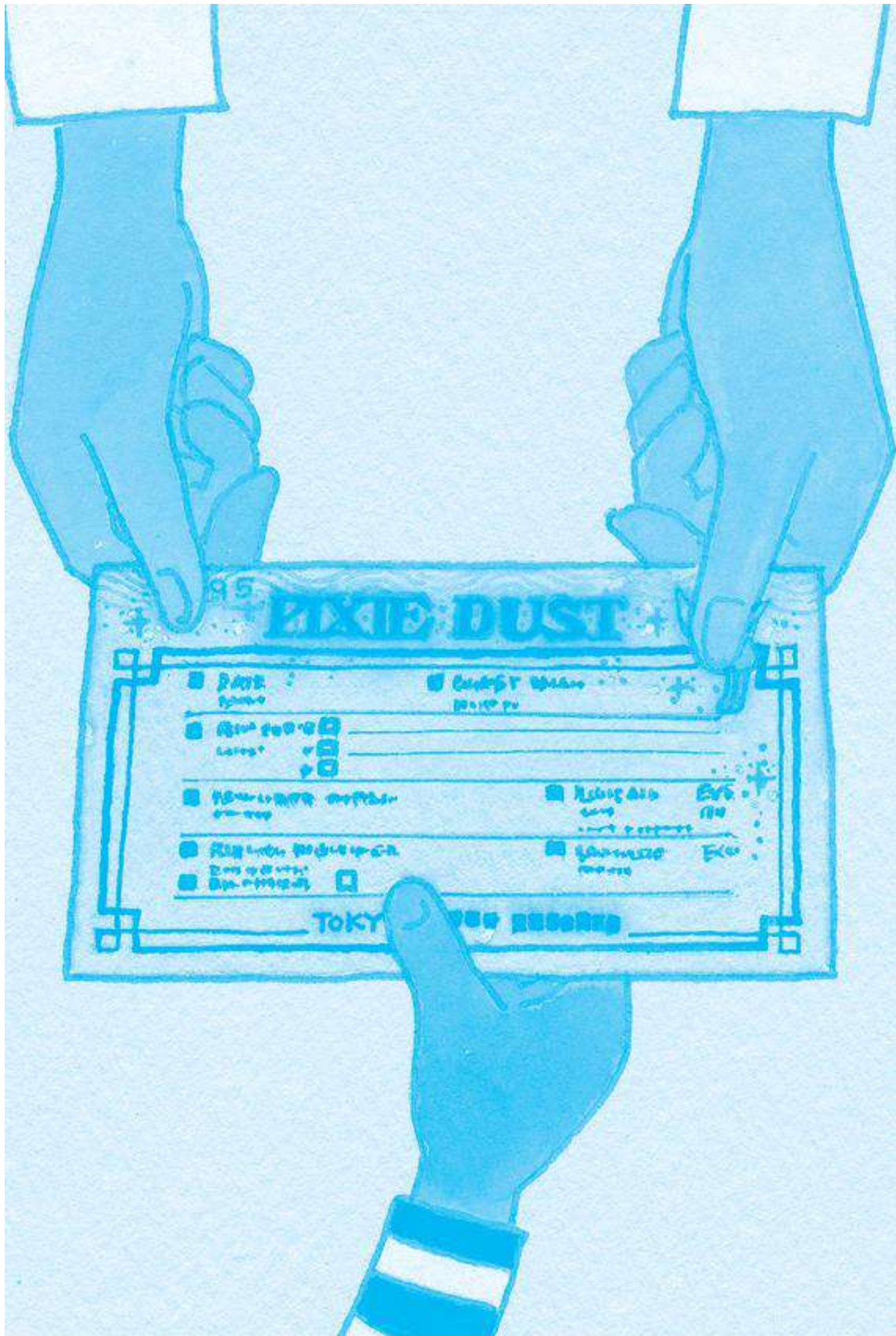
– Em chỉ cần đưa thẻ cho bác ở quầy bán bóng ngô thì bác ấy sẽ đưa cho em một túi bóng ngô đầy ắp.

Cậu bé nhận lấy chiếc thẻ rồi đi đến quầy bán bóng ngô. Nhân lúc đấy, Satomi nhanh tay quét dọn, hốt hết đồng bóng ngô vừa bị đổ ra lúc nãy. Không phải kiểu quét dọn thông thường với điệu bộ thu gom hấp tấp vội vàng, con bé không khác gì một nghệ sĩ vừa cần cán chổi vừa chuyển động nhẹ nhàng uyển chuyển như đang nhảy múa vậy. Hàng loạt tràng vỗ tay nổi lên từ những vị khách xung quanh khi họ nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vời đó. Sàn nhà trở lại sạch bóng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đến nỗi tôi cảm giác nó như chiếc gương phản chiếu tâm hồn trong sáng của Satomi. Rồi cậu bé kia, tay ôm gói bóng ngô khuôn mặt rạng rỡ, chạy lại chỗ Satomi.

– Chị ơi! Chị ơi! Em đưa cái thẻ cho bác bán bóng ngô thế là bác ấy cho em đầy ắp này! Ô, chỗ bóng ngô em làm đổ lúc nãy đâu mất rồi?

– Chị đã nói rồi mà, Tinker Bell đã dùng phép thuật biến nó trở lại như cũ rồi!

– Tuyệt vời quá! Chiếc túi của chị cứ như là chiếc túi phép thuật ấy!

– Đúng rồi, đây chính là chiếc túi phép thuật.

Bỗng có một người đàn ông mặc vest tiến đến bắt chuyện với chúng tôi:

– Xin lỗi, anh chị là ông bà Matsunaga đúng không?

Đó chính là Kaneda, cấp trên của Satomi. Sau khi tự giới thiệu bản thân một cách lịch sự, anh Kaneda giải thích cho chúng tôi nghe về ý nghĩa chiếc thẻ mà Satomi đưa cho đứa bé kia.

– Chiếc thẻ mà con gái anh chị đưa cho đứa bé kia là thẻ Dịch vụ phục hồi, một loại thẻ mang lại hy vọng cho những khách hàng đang buồn phiền.

– Thẻ hy vọng?

– Vâng, là loại thẻ dùng để khích lệ tinh thần những đứa trẻ bị đổ bóng ngơ như cậu bé kia hay những đứa trẻ bị lỡ chuyến khinh khí cầu. Nếu anh chị nhìn thấy chiếc thẻ sẽ hiểu ra ngay, trên thẻ có vẽ hình Tinker Bell đang làm phép.

– À, đó là lý do vì sao Satomi bảo rằng “đây là chiếc thẻ phép thuật”...

Tôi bị chi phối bởi những cảm xúc khó hiểu. Tôi cứ nghĩ con bé chỉ cần cái chổi và cây hốt rác đi tới đi lui thôi, nhưng có vẻ công việc con bé đang làm không chỉ là dọn dẹp sàn nhà sạch sẽ. Anh Kaneda chỉ vào cây hốt rác mà Satomi đang cần và nói:

– Chị hãy nhìn xem! Chị có cảm thấy cây hốt rác như một phần cơ thể của Satomi không? Cô ấy cần sát vào người như thế kia để tránh gây thương tích cho quan khách. Satomi nhớ rõ tất cả những gì người hướng dẫn đã dạy chỉ sau một lần học. Cô bé rất tốt bụng và biết quan tâm đến người khác.

Chẳng hiểu sao, con bé bỗng nhiên tỏa sáng lấp lánh. Tôi chưa từng thấy con bé như vậy bao giờ. Cậu bé vừa bị ngã lúc nãy nhìn trộm vào chiếc túi của Satomi rồi hỏi một câu hỏi kỳ lạ:

– Chị ơi, trong túi này còn có gì nữa không?

– Còn gì không à? Ừm, trong này còn có một món quà ma thuật giúp chị không bao giờ bị thương nữa đấy.

– Hả? Cho em xem với! Cho em xem với!

– Được rồi.

Rồi Satomi lấy ra từ trong chiếc túi đeo cạnh hông một chiếc bao nhỏ màu tím nhạt.

– Đây là báu vật của chị đấy. Đây là bùa hộ mệnh mà mẹ chị làm cho chị lúc chị bị tai nạn giao thông, trong này là một đồng 10 yên 15 năm tuổi.

– Đồng 10 yên 15 năm tuổi?

– Ừ, 15 năm trước chị gặp một tai nạn giao thông. Lúc đó chị mới 7 tuổi, chị đi lạc, trong lúc chị chạy khắp nơi tìm mẹ thì bị một chiếc xe đâm vào, nên mẹ chị đã cho một đồng 10 yên vào đây để chị có thể liên lạc với bố mẹ ngay lập tức nếu chị có lỡ đi lạc lần nữa.

– Thần kỳ quáaaaaa!

– Ủ, đến giờ chị vẫn luôn mang theo nó để nhắc mình không được làm bất kỳ ai bị thương.

Nói xong, Satomi cầm tay cậu bé dẫn về trung tâm trẻ lạc. Nước mắt bỗng tuôn ra trên khuôn mặt tôi.

Con bé vẫn luôn giữ đồng tiền cũ kỹ đó bên mình sao...?

Con bé trưởng thành thật rồi, không còn là Satomi đi lạc khóc toáng lên năm nào nữa. Chẳng tôi đặt tay lên vai tôi và nói: “Chúng ta hãy tin tưởng con bé nhé?”. Tôi thật lòng muốn ủng hộ con đường mà con bé đã chọn. Tôi trả lời: “Ủ!”. Chẳng tôi liến nắm lấy tay tôi, như tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho quyết định của tôi.

Anh Kaneda hỏi: “Em gọi Satomi nhé?”, nhưng chúng tôi quyết định không làm phiền lúc con bé đang làm việc.

– Vậy anh chị cứ tham quan thoải mái nhé! – Anh Kaneda vừa cười vừa nói.

Tôi và chẳng dạo chơi trong công viên như đôi vợ chẳng trẻ mới cưới. Công viên sạch sẽ vô cùng, không một chút rác hay vết bẩn nào. Đến cả những người định vứt thuốc lá xuống sàn, sau khi nhìn thấy sàn nhà sạch bóng cũng phải cầm thuốc đến chỗ có gạt tàn để vứt. Đúng là sạch đến nỗi người khác cũng không nỡ làm bẩn. Bỗng có một cô bé con đang khóc trước một khu trò chơi.

– Ủ chịu đâu! Con muốn chơi cơ!

Hình như cô bé không được vào khu vui chơi vì không đủ chiều cao yêu cầu. Đây có lẽ là quy định bắt buộc để đảm bảo an toàn cho khách hàng. Một nam nhân viên thấy cô bé khóc, liền lại gần và đưa cho cô bé một chiếc thẻ, giống chiếc thẻ hy vọng lúc nãy. Cậu nhân viên kia nói: “Đây là vé lên xe trong tương lai. Khi nào em lớn hơn hãy quay lại nhé, lúc đó chắc chắn anh sẽ cho em lên đầu tiên”, rồi cậu ngoắc tay giao ước với cô bé và đi về vị trí của mình.

Cô bé kia lại tươi cười, nắm tay mẹ đi tiếp. Tấm thẻ Dịch vụ phục hồi không chỉ là một đồ vật vô tri vô giác chỉ đơn giản giúp xóa bỏ những khiếu nại của khách hàng và lỗi sai của công ty. Nó còn là tấm thẻ hy vọng, thấp lên niềm vui và niềm tin cho các đứa trẻ. Tôi và chẳng cùng nhìn nhau và chia sẻ sự cảm động.

Còn một đi đầu thú vị nữa về công viên, những lúc chúng tôi nhờ chụp ảnh hộ, nhân viên luôn nhận máy ảnh từ chúng tôi bằng cả hai tay và cũng trả lại bằng cả hai tay. Nếu lúc đó họ đang cần đồ vật gì đấy, họ sẽ đặt xuống đâu đó rồi nhận máy ảnh bằng cả hai tay.

Tôi bất giác hỏi:

- Tại sao cháu phải cầm bằng cả hai tay như vậy?
- Vì nếu cháu lỡ tay làm rơi, cháu sợ mình không thể mua được, cháu càng không thể mua được những kỷ niệm có trong này. – Một nhân viên trả lời bằng khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

Nơi này tràn ngập sự quan tâm. Satomi đang làm việc trong môi trường tuyệt vời như thế đó.

Chúng tôi thật sự cảm thấy may mắn vì đã đến đây, và cũng tự thấy xấu hổ vì sự nóng vội hời hợt của mình. Chúng tôi đã trút toàn bộ cực nhọc của mình lên Satomi, kể cả tôi đã làm việc vất vả thế nào để con bé học đại học. Trong khi Satomi mong muốn đem hạnh phúc đến cho mọi người thì tôi lại chỉ nghĩ đến bản thân mình. Lần tới Satomi về nhà, tôi nhất định sẽ nói cho nó biết rằng: “Mẹ ủng hộ ước mơ của con, Satomi à. Và... mẹ cảm thấy thật may mắn khi có một cô con gái tuyệt vời như con”.

Chúng tôi đã trải qua một ngày hoàn hảo và quay trở về Iwate trong hạnh phúc vui vẻ.

Một tuần sau

Khoảng một tuần sau khi bố mẹ Satomi về Iwate, tôi nhận được một bức thư từ mẹ cô ấy. Bà nói rằng bà rất an tâm sau khi được chứng kiến môi trường làm việc của con gái và bà gửi lời cảm ơn đến tất cả nhân viên ở đây. Tôi tự hỏi không biết mình đã bao giờ nhận được bức thư nào ngập tràn sự vui mừng trong từng câu chữ đến thế này chưa nhỉ? Bức thư làm tôi càng muốn bảo vệ tất cả những đi đầu ý nghĩa này. Cất bức thư vào túi, tôi bắt đầu đi quanh khu vực như mọi khi. Tôi nhìn thấy Satomi từ xa, trông cô ấy có vẻ hơi lạ, không được vui tươi như mọi khi. Tôi hỏi thăm xem có chuyện gì thì cô ấy trả lời như sau:

- Em đã đưa vé vào công viên cho bố mẹ, vậy mà họ vẫn chưa đến, dù chỉ một lần. Chẳng lẽ việc theo đuổi ước mơ là quá ích kỷ sao? Anh Kaneda, có phải em là đứa con bất hiếu không?

– Không phải vậy đâu. Em là một nhân viên tuyệt vời. Ngày nào em cũng đầu cố hết sức vì khách hàng mà.

– Nhưng dù em cố gắng đến đâu mà không được bố mẹ công nhận thì em vẫn cảm giác như mình không thể đền đáp công ơn dưỡng dục của bố mẹ vậy...

– Vậy em nghĩ phải làm thế nào để đền đáp công ơn bố mẹ?

– Em nghĩ muốn làm vậy, mình phải thật sự trưởng thành.

– Vậy không phải bây giờ em đã trưởng thành rồi sao?

– Không, em không hiểu.

– Tại sao em lại muốn làm việc ở đây?

– Vì em muốn mang ước mơ đến cho thật nhiều người.

– Ra vậy, anh từng được Thần quét dọn dạy một điếu.

– Thần quét dọn?

– Đúng vậy, ông ấy tên là Chuck Boyajian, là quản lý đầu tiên của Custodial, người được ông Walt Disney đặt trọn niềm tin. Ông ấy từng nói với anh rằng: **“Nếu bạn không có ước mơ thì bạn không thể mang ước mơ đến cho người khác được”**. Nếu em tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình, em có thể mang ước mơ đến không chỉ cho khách ở đây, mà còn cho bố mẹ em nữa.

Nói xong, tôi lấy bức thư từ trong túi ra đưa cho Satomi.

– Em hãy đọc cái này đi. Đây là bằng chứng em không phải đứa con bất hiếu.

– ...

– Ước mơ “đem ước mơ đến cho mọi người” mà em ôm ấp là một sự báo đáp ơn nghĩa rồi.

Satomi lấy bức thư từ trong phong bì ra, bắt đầu đọc.

“Gửi anh Kaneda,

Tôi thành thật xin lỗi vì hôm trước đã gửi bức thư vô cùng thất lễ đó.

Sau khi nhìn thấy con bé làm việc, chúng tôi, người làm bố làm mẹ thật lòng cảm thấy rất tự hào. Thông qua công việc, được Quý Công ty dạy cách quan tâm mọi người, con bé đã trưởng thành một cách đáng kinh ngạc. Tôi có thể thấy tác phong chừng chặc mà tôi chưa từng thấy ở con bé lúc ở nhà. Được như vậy tất cả là nhờ sự dạy bảo của mọi người.

Tôi xin chân thành cảm ơn!

Điều đặc biệt nhất là, tôi vô cùng cảm động khi nhìn cách con bé sử dụng chổi và cây hốt rác như một phần cơ thể mình. Tôi hiểu ra ý nghĩa công việc quét dọn ở Disneyland là lòng mến khách tuyệt vời giúp thanh tẩy tâm hồn. Con gái tôi đã dạy cho tôi hiểu việc theo đuổi ước mơ quan trọng như thế nào. Tôi sẽ tiếp tục dõi theo bảo vệ con bé.

Mong anh tiếp tục giúp đỡ, bảo ban con bé!

Matsunaga Teiko.”

Những giọt nước mắt lăn tràn trên gương mặt Satomi. Cô khẽ nói: “Cám ơn bố mẹ”.

– Anh nghĩ giúp bố mẹ nhận ra một điều gì đó ý nghĩa cũng là một trong những cách tốt nhất để báo hiếu.

Satomi gấp bức thư lại làm ba như cũ, cho vào phong bì. Rồi nói:

– Quả nhiên...

– Hả?

– Quả nhiên, chiếc túi của anh cũng là chiếc túi ma thuật. – Satomi cười rạng rỡ như một đứa trẻ.

...

Năm tháng trôi qua, tôi từ bộ phận Custodial chuyển sang bộ phận giáo dục. Ở bộ phận giáo dục, với tư cách là quản lý giúp phát triển toàn bộ nhân viên của Disneyland, một công việc vô cùng ý nghĩa, tôi đã trưởng thành vượt trội. Mỗi lần tiếp xúc với những nhân viên trẻ đang mang trên vai cả tương lai, trong lòng tôi lại nảy ra suy nghĩ: “Mình muốn thử thách bản thân ở một thế giới mới”. Thế giới mới đó là: “Mình muốn mang nụ cười đến cho thật nhiều người, không chỉ giới hạn trong các vị khách ghé thăm công viên nữa”.

Vậy là, sau 15 năm làm việc tại Disneyland mà tôi luôn mơ ước, tôi học được rất nhiều bài học và tìm ra mục tiêu mới của cuộc đời, tôi tốt nghiệp và rời khỏi ngôi trường đó.

Bằng tâm niệm về lòng hiếu khách, tôi thành lập công ty với mục tiêu truyền đạt tất cả kiến thức của tôi về bài dưỡng ngưỡn nhân lực đến thật

nhieu doanh nghiệp. Tôi tin rằng đây là bước đầu tiên để mở rộng vòng tròn hạnh phúc.

Tháng 8 năm 2004, 7 năm sau khi tôi rời khỏi Disneyland.

Tôi vẫn tiếp tục làm cố vấn và nghiên cứu cho nhiều công ty khác nhau và được gặp rất nhiều nhân viên rất ưu tú. Để thực hiện sứ mệnh mang nụ cười đến tất cả mọi người, tôi đã hệ thống hóa những kiến thức học được ở Disneyland, để ngay cả một công ty bình thường, dù ở lĩnh vực nào, ngành nghề nào cũng có thể học và làm theo.

Hôm đó, những bức thư vẫn được đặt trên bàn tôi như bình thường. Trong đó có một lá thư bị các giấy tờ khác che mất, khi tôi phát hiện ra và cầm lên đọc, bầu không khí bắt đầu u ám. Tôi nhìn vào địa chỉ người gửi ghi trên phong bì, là từ một người bạn ở Disneyland ở Mỹ. Nội dung bức thư thông báo cái chết của người thầy đời tôi, ông Chuck Boyajian, người được mệnh danh là Thần quét dọn, quản lý đầu tiên của Custodial Disneyland. Ông là người đầu tiên thực hiện được lý tưởng về quét dọn của ông Walt Disney. Năm 1983, ông là ân sư đã hướng dẫn chúng tôi nhân dịp khai trương Disneyland Tokyo.

Mọi thứ ngỡ như một cơn ác mộng. Tôi nghe tin ông ốm từ lâu rồi, nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận một cuộc chia tay vĩnh viễn đến thế này... Sau khi đọc xong bức thư, tôi nghĩ lại con đường dài mà mình đã theo đuổi từ trước đến giờ.

(Còn tiếp ở câu chuyện thứ tư)

Câu chuyện thứ tư Hướng đến ước mơ

Tháng 2 năm 1976

- Hai cháu đi tu ần trăng mật à?

Trên chiếc máy bay đang thẳng hướng đến Mỹ, một đôi vợ chồng đáng mến bắt chuyện với chúng tôi.

- Vâng. Đây là lần đầu cháu ra nước ngoài nên hơi căng thẳng...

Tôi, một người sinh ra và lớn lên ở vùng quê Miyagi bao bọc bởi thiên nhiên rộng lớn, lên Tokyo học Đại học rồi đi làm ở một doanh nghiệp kinh doanh bình thường. Năm 26 tuổi, tôi quyết định cưới cô gái làm cùng công ty và nhỏ hơn tôi 4 tuổi. Sau đám cưới, chúng tôi đi hưởng tu ần trăng mật ở Mỹ.

- Ôi, tôi xin lỗi vì đường đột bắt chuyện. Tôi tên là Ono.

- Dạ không sao, cháu tên là Kaneda.

- Chúng tôi có một cậu con trai cũng trạc tuổi cháu nên nhìn cháu cảm giác rất thân quen.

Ng ồi cùng hàng ghế với hai vợ chồng đó là một người đàn ông trông có vẻ sang trọng, thân hình vạm vỡ, từ nãy giờ vẫn đang nói chuyện rất tâm đầu ý hợp với người chồng. Cả hai người họ đều có vẻ là người phóng khoáng, tôi quan sát họ và cảm giác họ chắc hẳn phải là họ hàng của nhau.

- Con trai bác có đi cùng không ạ?

- Không, nó mới được thừa kế công ty nên vẫn đang bận rộn lắm.

- Công ty? Ý bác là công ty kinh doanh?

- Ừ, chỉ là một công ty nhỏ thôi nhưng là công ty tôi cùng người này chung tay gây dựng nên từ hai bàn tay trắng.

- Vâng à, tuyệt thật. Con trai bác có thể kế thừa công ty như vậy, cũng giỏi quá.

Vợ bác Ono nắm lấy tay chồng, mỉm cười hạnh phúc. Tôi nghĩ trong lòng: “Ước gì sau này mình cũng được như vậy”. Người đàn ông ng ồi ghế trong

cạnh người ch ồng, nhướn người lên, hỏi tôi:

– Ước mơ của cháu là gì?

– Ước mơ...? Thật ra, cháu chưa từng nghĩ tới chuyện đó...

H ồi còn nhỏ, tôi cũng từng có một suy nghĩ điên r ồ “Mình sẽ có một chiếc thuyền thật lớn r ồi đi vòng quanh thế giới”, nhưng nếu nói đó là một ước mơ cụ thể và theo đuổi nó thì có lẽ không phải. Tôi cứ tiến bước với mục tiêu “trở thành người tốt nhất có thể”. Hơn nữa, chỉ rất ít người có thể thực hiện được ước mơ của mình. Tôi bất ngờ đưa ra một câu hỏi cho người ch ồng:

– Làm sao để có thể thực hiện ước mơ vậy bác?

– Ừ, cái đó... bác nghĩ là chẳng có cách cụ thể nào cả. Nhưng có thể gói gọn trong một câu: không đặt ra giới hạn cho mình.

– Không đặt ra giới hạn?

– Ừ, “nếu cái này thất bại thì mình sẽ bỏ cuộc” r ồi “nếu không thể làm được cái kia thì mình sẽ bỏ cuộc”... nếu cháu cứ tự đặt ra giới hạn cho bản thân thì làm sao có thể thực hiện ước mơ được?

Người vợ ng ồi cạnh nghe thấy, li ền nói bằng giọng nói dịu dàng:

– Nếu cháu không bỏ cuộc thì sẽ thực hiện được ước mơ.

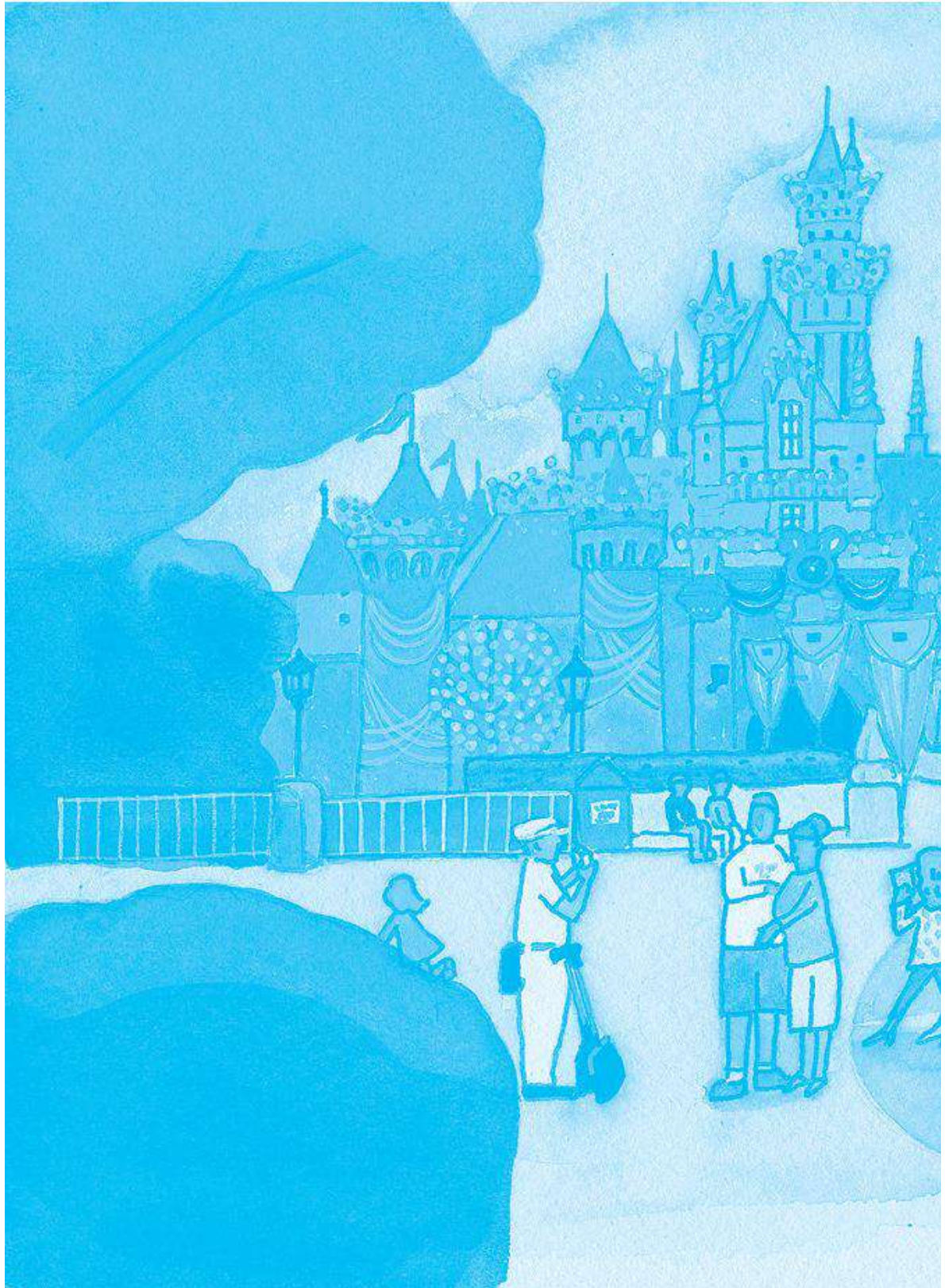
Những lời nói đó cứ vang vọng bên tai tôi. Lúc đó, tôi không biết rằng câu nói ấy sẽ trở thành vật nâng đỡ cho ước mơ của tôi mãi mãi về sau. Chuyến bay hàng tiếng liên tục cuối cùng cũng kết thúc, chúng tôi lần đầu đặt chân lên nước Mỹ. Chúng tôi lấy hành lý r ồi chào tạm biệt vợ ch ồng ông Ono, người vợ bu ồn r ầu vẫy tay tạm biệt chúng tôi.

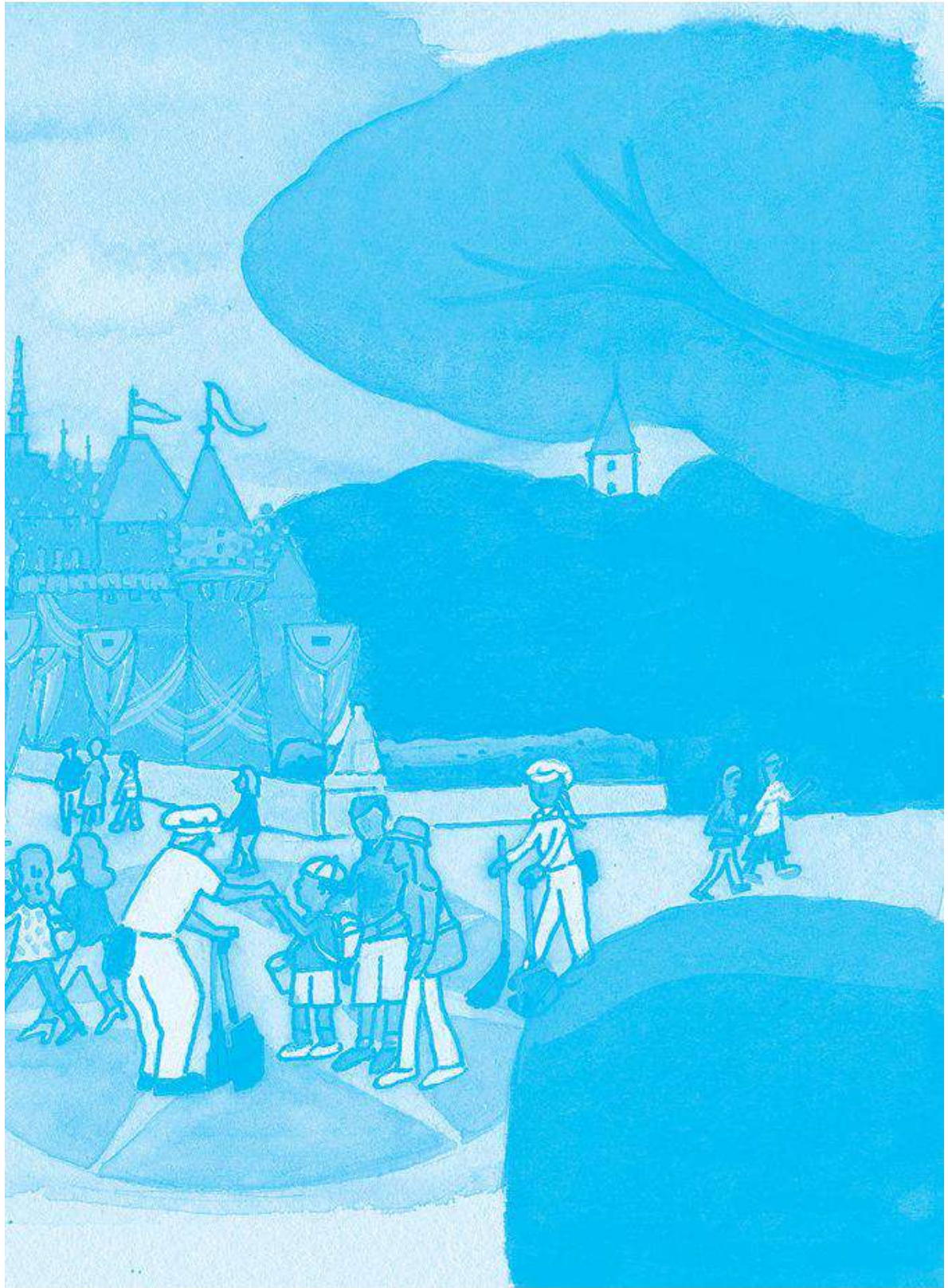
Bắt đầu với câu chuyện về ước mơ, sau đó ông bà Ono kể rất nhiều câu chuyện quý báu mà không phải lúc nào cũng có cơ hội được nghe như quá trình thành lập công ty, sự gian khổ để đưa nó đi vào quỹ đạo. Tôi cảm giác đây không chỉ là một kỳ trăng mật để “tạo ra kỷ niệm đẹp” mà còn là “chuyến đi của sự khởi đầu”, một chuyến đi không gì thay thế được trong cuộc đời tôi.

Chuyến du lịch nước ngoài đầu tiên của tôi không thể tuyệt vời hơn. Sau khi vui chơi 2 ngày ở San Francisco, chúng tôi đến Los Angeles trên một chiếc máy bay cỡ nhỏ. Chúng tôi nghỉ chân tại một khách sạn gần khu trung tâm r ồi đi đến Disneyland ở Anaheim, địa điểm chính của kỳ trăng mật. Thật ra, chúng tôi cũng không thích đi công viên, nhưng vợ ch ồng tôi vẫn ráng bước đến Disneyland vì một lý do rất đơn giản: “Dù sao thì cũng phải đi thử xem công viên vui chơi giải trí thật sự là như thế nào chứ!”.

Nơi đây đúng là một thế giới không thể tưởng tượng nổi trong đời thực, thế giới hoạt hình. Những tòa nhà trong mơ, những kiến trúc tôi chưa từng thấy bao giờ, đến mức làm tôi bất giác muốn tự véo má mình. Hoa trong vườn và những bãi cỏ xanh tươi mơn mớn, tất cả đều sống động, đẹp đến lóa mắt. Những người xung quanh tôi gương mặt đều vô cùng rạng rỡ, cho tôi ấn tượng kỳ lạ về dòng người nhộn nhịp như trong lễ hội mùa hè ở Nhật.

(Một nơi vui nhộn và lay động lòng người thế này thật sự tồn tại sao...?)

Toàn thân tôi nổi da gà vì choáng ngợp bởi vương quốc của những giấc mơ. Nơi đây còn có một điếu đặc biệt nữa. Đó là lúc tôi đi ngang qua đảo Tom Sawyer, để giảm phần kích một chút, tôi châm một điếu thuốc. Vợ tôi cũng mệt vì đi bộ nhiều nên ngã xuống ghế băng nghỉ một lúc.

Hút điếu thuốc xong, tôi đi tìm chỗ vứt tàn thuốc thì thấy có một bác nhân viên quét dọn đi tới.

Tôi hỏi: “Bác ơi, cháu có thể vứt tàn thuốc này ở đâu?”.

Ông liếc chỉ tay xuống mặt đường.

Sau khi ngần ngại hỏi: “Liệu có được không?”, tôi vứt luôn xuống mặt đường.

Có thật là vứt xuống đường được không? Hay là ông ta chỉ đùa thôi?

Trong lúc tôi vẫn đang băn khoăn suy nghĩ, người đàn ông kia đã dùng chiếc giày mạnh chân đập tắt tàn thuốc vẫn còn cháy dở mà tôi vừa vứt xuống, sau đó nhanh chóng dùng chổi quét vào cây hốt rác, rồi ông dùng cổ tay xoay chiếc chổi, trên khuôn mặt nở một nụ cười. Tôi bất giác thì thào: “Hay quá... Mặt đường lại sạch bóng như cũ”. Sau đó ông nói:

– Tôi có phép thuật đấy. Đây là vương quốc của những giấc mơ mà.

Rồi ông tiếp tục những bước chân thong dong. Những cử chỉ và thái độ đó làm tôi cảm giác ông như một diễn viên trên sân khấu, phát ra ánh hào quang khiến mọi người thấy hạnh phúc. Không lẽ đây chính là vương quốc của những giấc mơ thật sao? Vương quốc của những giấc mơ chẳng phải là nơi khiến người ta luôn cảm thấy vui vẻ sao.

Tôi đã dính phải bùa phép của Walt Disney. Và đến tận khi trở về Nhật Bản vẫn không cách nào hóa giải được.

...

Tháng 7 năm 1978

Đã hai năm trôi qua kể từ ngày đó, tôi vẫn sống cuộc sống bình thường như từ trước đến giờ. Tôi nghĩ rằng: “Disneyland mà mình đến trong kỳ trăng mật đúng là thế giới của những giấc mơ!”.

Đến một ngày, lúc tôi đang lật tờ báo mà tôi vẫn đọc hàng tuần, những cảm xúc xưa cũ lại một lần nữa sống lại.

“Disneyland đã đến Nhật Bản!”

Nhìn thấy tiêu đề nhỏ kia in trên mặt báo, bên dưới có dòng chữ: “Tuyển Cast”, tôi có thể nghe thấy tim mình đập thình thịch ngay lúc ấy.

“Mình muốn được làm việc trong thế giới đó!”

Có lẽ đâu đó trong thâm tâm tôi vẫn luôn nghĩ đến đi đầu này suốt hai năm qua. Có lẽ tôi vẫn luôn vô thức hy vọng một ngày nào đó sẽ được làm việc trong thế giới cổ tích này. Chỉ là tôi chưa có cơ hội để nhận ra thôi. Mà cũng không phải vậy, thật ra đâu đó trong tôi vẫn luôn tự kìm nén bản thân: “Cuộc sống thật là như vậy đấy”. Phải, tôi tự giả định cuộc sống thực tế là vậy đấy, việc theo đuổi ước mơ chỉ là đi đầu viễn vông thôi và tôi đã không cố gắng làm gì cả.

Tôi bỗng nhớ lại cuộc gặp gỡ với đôi vợ chồng kia trên máy bay.

– Ước mơ của cháu là gì?

Lúc đó tôi nghĩ việc theo đuổi và thực hiện ước mơ là việc của người khác. Nhưng tôi của bây giờ có thể trả lời rất rõ ràng rằng:

– Ước mơ của cháu là được làm việc ở Disneyland. Cháu muốn mang ước mơ và hy vọng đến cho mọi người.

4 năm rưỡi sau, tháng 1 năm 1983

Còn 3 tháng nữa là đến ngày mở cửa Disneyland Tokyo, tôi đang mặc bộ đồng phục màu xanh biển nhạt, ngồi ở văn phòng tạm thời. Một tháng sau khi nhìn thấy thông báo mở cửa Disneyland, tôi nộp đơn xin nghỉ việc ở công ty đang làm mà không bàn bạc gì với vợ cả. Tôi biết đây là một hành động liều lĩnh nhưng tôi phải làm vậy. Đâm lao phải theo lao. Nhưng con đường này thật sự là một con đường dài và gian truân, quả thật không hề dễ dàng thực hiện ước mơ. Tôi thi trượt 4 lần, sau đó tôi phải vừa làm thêm để nuôi sống gia đình, vừa tiếp tục theo đuổi ước mơ.

Ba lần ứng tuyển đầu tiên, tôi còn không qua nổi vòng xét duyệt hồ sơ. Tôi nghĩ: “Nếu không được vào Disneyland ở Nhật thì còn Disneyland ở Mỹ mà!”. Tôi dùng 300.000 yên tiết kiệm để đi đàm phán trực tiếp ở Disneyland California. Đương nhiên, vì không có mối quan hệ nào nên họ không sắp xếp cuộc hẹn cho tôi, tôi trở về nước trong cảm giác không thể nào tệ hơn.

Rất nhiều lần, tôi nghĩ rằng: “Dù mình có ước mơ r ấi nhưng có phải đây chỉ là một ước mơ phù du và đã đến lúc mình nên bỏ cuộc không?”. Nhưng r ấi những lời nói của cặp vợ chồng trên chuyến bay đó lại khích lệ tôi: “Nếu cháu không bỏ cuộc thì sẽ thực hiện được ước mơ!”. Tôi tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình.

Cuối cùng, đến lần ứng tuyển thứ năm, tôi cũng vào được vòng phỏng vấn, tôi đã dùng toàn bộ tâm trí và sức lực để truy ền đạt những cảm nghĩ của tôi về Disneyland. Ba ngày sau, Disneyland gửi cho tôi một lá thư. Tôi mở phong bì ra, nghĩ rằng đây chắc chắn là thư thông báo tôi đã trượt, r ấi tôi nhắm chặt mắt lại, run run lấy thư ra. Tôi từ từ mở mắt, th ầi c ầi nguyện... Và đó là thư đề nghị công việc giống như tôi đã thấy trong giấc mơ của mình. Cảm giác này đúng là cảm giác cảm thấy cuộc đời tràn ngập màu h ồng. Tôi lập tức chia sẻ niềm hạnh phúc này với gia đình, những người vẫn luôn ủng hộ tôi. Chính vì không bỏ cuộc nên tôi mới có được giây phút này.

Nhưng trái ngược với niềm hạnh phúc đó, lúc tôi nhìn đến vị trí công việc, mọi thứ bỗng trở nên tối s ầm. Tôi kinh ngạc vì vị trí công việc của tôi là ở Bộ phận Night Custodial. Công việc quét dọn vào buổi đêm chẳng liên quan một chút nào đến vương quốc của những giấc mơ nhộn nhịp. Tôi không giấu nổi nỗi thất vọng.

Tôi phải nói thế nào với gia đình đây? Riêng công việc quét dọn đã xấu hổ đến mức không thể kể cho bạn bè nghe r ấi. Chưa kể, lúc tôi nộp đơn xin nghỉ việc ở công ty cũ, các đồng nghiệp còn nói rằng: “Nghỉ việc để theo đuổi ước mơ thật là quá ngu ngốc mà. Nhất định cậu sẽ hối hận!”. Họ sẽ cười vào mặt tôi cho xem. Nhìn lại quãng đường vất vả 4 năm qua, toàn thân tôi như mất hết sức lực.

Nhưng chỉ còn 3 tháng nữa là đến ngày mở cửa công viên r ấi, giờ tôi không còn đường lui nữa. Chắc tôi sẽ không phải làm ở bộ phận quét dọn cả đời đâu, dù sao đi nữa, tôi chỉ còn cách nhận công việc này thôi.

Từ hôm nay, tôi khoác lên người bộ đồng phục và bắt đầu đi tập huấn thực tế, giấc mơ của tôi đã thành hiện thực sau bốn năm dang d ắt.

Vì công viên vẫn chưa xây xong nên buổi huấn luyện thực tế được diễn ra ở văn phòng tạm thời. Trong văn phòng, một loạt nhân viên với sự chênh lệch độ tuổi rõ ràng, từ mười mấy đến ba mấy tuổi, đang đứng xếp hàng. Mọi người đang đợi người hướng dẫn quét dọn đến từ Disneyland Mỹ.

– Quét dọn thì c ầi gì phải mất công hướng dẫn? – Tôi nghĩ bụng.

Tuy nhiên, người hướng dẫn chúng tôi hình như là một nhân vật xuất chúng đã thực hiện được lý tưởng của ông Walt Disney một cách thần kỳ, người rất kỹ tính về vấn đề quét dọn. Ban đầu, Disneyland ở Mỹ ủy thác cho công ty quét dọn bên ngoài làm nhưng họ không thực hiện được lý tưởng của ông Walt Disney. Lý tưởng của ông Walt Disney không phải là “phải quét dọn bao nhiêu lần để công viên được sạch đẹp” mà là phải duy trì một tiêu chuẩn nhất định về việc quét dọn. Những công ty quét dọn bình thường không thể thực hiện được như vậy nên cuối cùng ông đã chuyển sang tự đầu tư dịch vụ quét dọn. Một người không chấp nhận sự thỏa hiệp và theo đuổi chủ nghĩa cầu toàn như ông Walt cần một chuyên gia thật sự. Ông Chuck Boyajian, người sẽ đến hướng dẫn chúng tôi ngày hôm nay là người đã chinh phục được lòng tin của một người khó tính như ông Walt. Nghe nói ông Chuck là một Custodial (nhân viên quét dọn) đã thực hiện được lý tưởng của ông Walt một cách thần kỳ, đến mức sau đó ông được mệnh danh là Thần quét dọn. Hắn đó phải là một người có kỹ năng điêu luyện lắm.

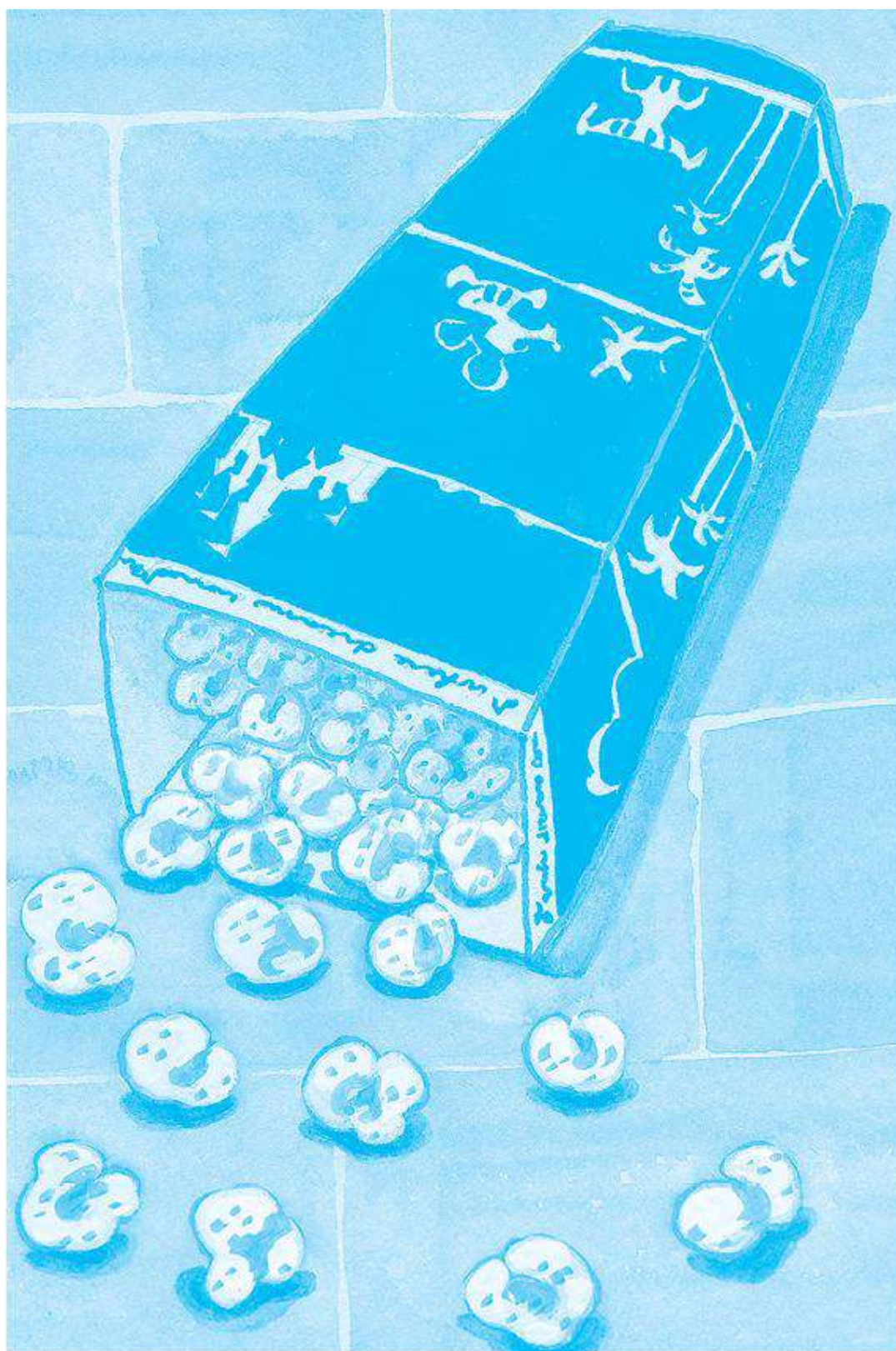
Một lúc sau cánh cửa văn phòng tạm thời mở ra, một người đàn ông Mỹ tuổi trung niên bước vào. Không khí xung quanh chợt trở nên căng thẳng bởi ánh mắt nghiêm khắc của ông. Ông Chuck đảo mắt quanh sàn nhà rồi nói:

– Nếu bóng ngô bị rơi xuống sàn, các bạn có nhặt lên ăn tiếp không?

Mọi người đều im lặng vì không hiểu ý ông là sao. Ông Chuck nói to hơn:

– Các bạn hiểu không? Tôi muốn các bạn lau sàn nhà sạch đến mức dù một đứa trẻ làm rơi bóng ngô xuống vẫn có thể nhặt lên ăn mà không ngần ngại gì.

Tôi cảm thấy hoang mang. Có thể thực hiện công việc một cách hoàn hảo như thế sao? Chưa kể, việc nhặt bóng ngô bị rơi lên ăn, tôi còn chưa từng nghĩ đến. Nếu bị rơi thì vứt đi cũng được, chẳng phải vậy sao? Chắc mọi người xung quanh cũng có chung suy nghĩ như tôi.

Tuy vậy, từ cách sử dụng chổi đến cách cùn cây hốt rác của ông Chuck đều không có chút gương gao nào. Để tạo ra được vương quốc của những giấc mơ thần kỳ mà tôi cảm nhận được hồi còn ở Disneyland bên Mỹ, phải làm được đến như thế sao? Đôi tay của chúng tôi có thể làm được như thế thật sao? Trong tôi tràn ngập nỗi bất an.

Hơn nữa, ông Chuck còn kỹ tính trong cả việc cọ rửa nhà vệ sinh của văn phòng tạm thời. Nhà vệ sinh của văn phòng tạm thời rất bẩn, không khí hôi thối đến mức người ta không dám hít thở. Bởi thế mà nhiều người chép miệng rằng: “Bẩn thế này thì phải nhờ người khác làm thôi”. Đặc biệt là những nhân viên đã tốt nghiệp cấp ba, họ thậm chí còn cảm thấy nhục nhã.

– Tôi nghĩ dù sao chúng ta cũng không định làm ở đây cả đời nên không cần thiết phải làm đến mức đó đâu.

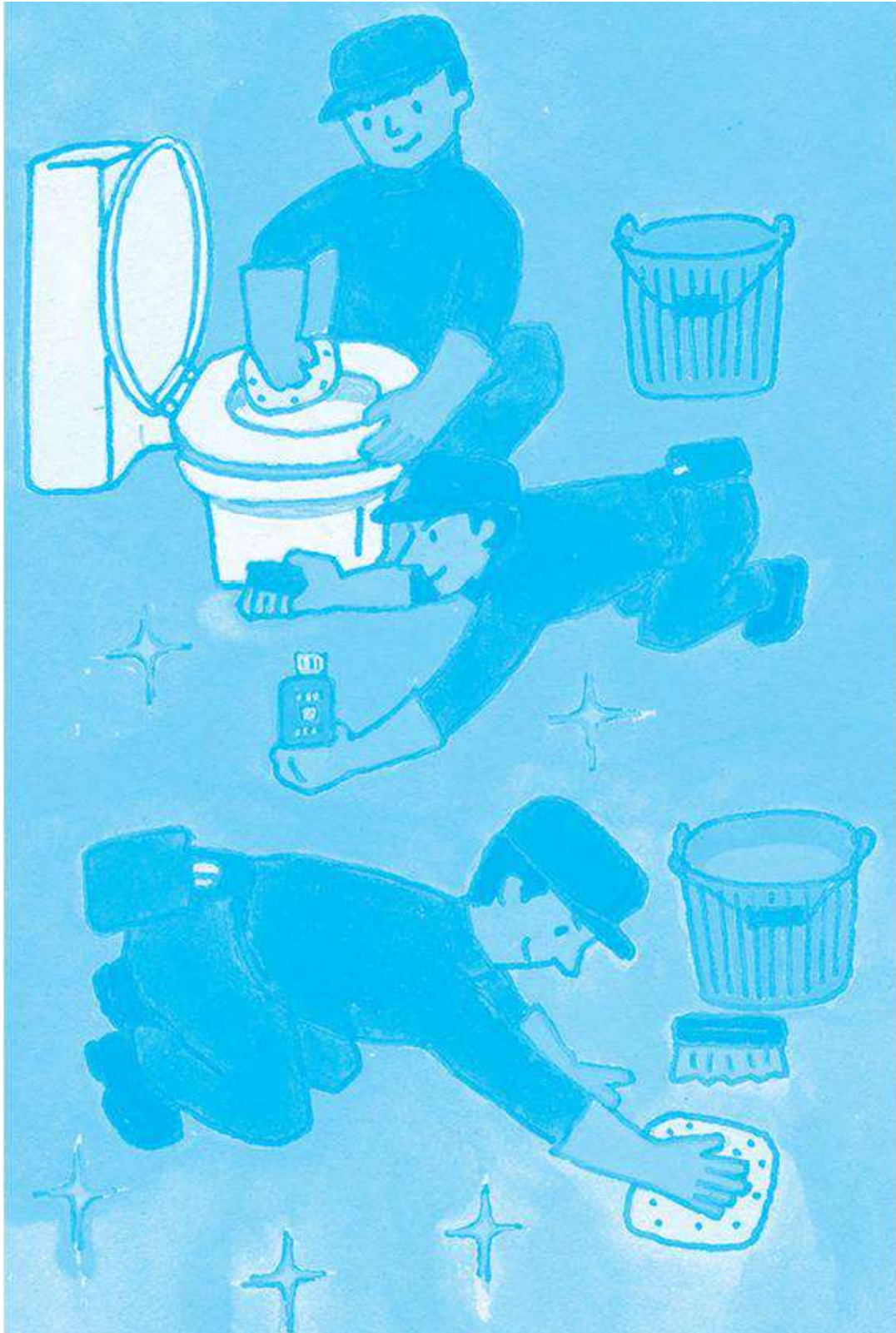
– Học cọ rửa nhà vệ sinh thì có ích lợi gì cơ chứ?

Những câu nói như thế vang lên ở khắp nơi. Đúng là những hướng dẫn của ông Chuck ở mức độ quá cao cấp, hoàn toàn vượt hẳn khái niệm “quét dọn” mà chúng tôi luôn nghĩ tới từ trước đến giờ. Nhưng tại sao tôi lại không thể đồng ý với ý kiến của mọi người? Vì tôi có thể cảm nhận được những gì ông Chuck dạy không chỉ là công việc quét dọn vệ sinh thông thường mà ông còn muốn mở mang cho chúng tôi “ý nghĩa thật sự” đằng sau công việc quét dọn. “Ý nghĩa” đó là gì lúc đó tôi vẫn chưa biết. Nhưng có lẽ khi hiểu ra được, chúng tôi sẽ có thể tự xây dựng vương quốc của những giấc mơ diệu kỳ mà tôi đã cảm nhận được ở Disneyland California. Trong tôi bỗng có những suy nghĩ mơ hồ như vậy.

Đến một ngày nọ, ông Chuck tập trung tất cả Custodial ở văn phòng tạm thời.

– Tôi sẽ cọ rửa nhà vệ sinh, các bạn hãy quan sát kỹ nhé!

Không chút ngần ngại, ông mang đôi găng tay cao su, bắt đầu cọ rửa căn phòng vệ sinh bẩn không thể tưởng tượng nổi đó. Ông sử dụng miếng bọt biển để cọ những góc nhỏ, đặc biệt là phần thành bồn cầu bẩn thỉu và chỗ nối giữa bồn cầu và sàn nhà, ông dùng tất cả các dụng cụ quét dọn khác để cọ. Chúng tôi sửng sốt nhìn cái cách ông lau chùi bồn cầu không dừng tay, đầy nhiệt tâm. Dù không nói với nhau lời nào, nhưng đối với chúng tôi, việc lau dọn ý nghĩa như chiến đấu tiêu diệt ác quỷ vậy. Đáng ra chúng tôi phải coi đây là công việc chứ?

Sàn nhà vệ sinh đã lấy lại được vẻ sáng bóng của nó, lấp lánh như niền đam mê tràn ngập lồng ngực ông. Có vẻ như không có một giới hạn nào cho công việc chúng tôi được giao phó. Một khi bạn nghĩ: “Làm thế này là được rồi... Làm đến mức độ này là quá đủ rồi...”, bạn sẽ không đạt đến sự hoàn hảo mà ông Walt yêu cầu. Nhìn cách ông Chuck cọ rửa nhà vệ sinh, chúng tôi đã vượt qua được thành kiến về công việc quét dọn mà chúng tôi luôn tự giữ trong lòng. Chúng tôi, không ai nói ai, bất giác cùng nhau vỗ tay. Ngày hôm đó trở thành ngày sinh nhật của Đội Custodial tại Disneyland Urayasu.

Một tháng trước ngày mở cửa công viên

Từ hôm đó, chúng tôi đầu ngưỡng mộ ông Chuck và cố gắng tập luyện. Chúng tôi có thể hiểu được vì sao ông được mệnh danh là Thần quét dọn. Ông thay đổi vị trí thùng rác liên tục, thay vì chúng chỉ được để ở một vị trí cố định ngày trước. Không phải ông không xác định được nên để ở đâu, mà ông muốn tìm một vị trí hợp lý nhất để khách hàng không phải mất công đi tìm. Ông đã dạy tôi rất nhiều điều, ví dụ như làm việc một cách vui vẻ thì sẽ đạt hiệu quả cao hơn.

Bằng việc xác định mục tiêu “Làm thế nào để tạo ra được môi trường hoàn hảo nhất” chứ không phải “Làm thế nào cho thoải mái”, nhân viên quét dọn sẽ hỗ trợ lẫn nhau, tinh thần đoàn kết trong nhóm cũng sẽ cao hơn. Cả những nhân viên mà trước đây từng cảm thấy xấu hổ với công việc quét dọn, bây giờ cũng hào hứng chiến đấu với “con quỷ” kinh hoàng nhất của giới quét dọn, đã có thể tự mình dọn nhà vệ sinh. Quan điểm và niềm tự hào công việc của tất cả mọi người đều thay đổi theo hướng tích cực.

Một ngày nọ, ông Chuck đưa ra cho chúng tôi một câu hỏi.

– Các bạn nghĩ phải làm thế nào để khách không vứt rác xuống sàn?

Ngay lập tức, một thanh niên khoảng ngoài 20 trả lời:

– Thưa ông, nếu khách không vứt rác xuống sàn thì cần gì chúng tôi nữa?

Ông Chuck liền đưa ra một đáp án ngoài sức tưởng tượng của chúng tôi.

– Để khách không vứt rác nữa thì chúng ta phải quét dọn.

– Quét dọn để khách không vứt rác? Nghĩa là sao?

– Khách vứt rác xuống sàn là vì chúng ta, những người quét dọn đã tạo ra một môi trường khiến họ cảm thấy vứt rác xuống cũng không sao.

Lúc đầu, chúng tôi đều hết sức ngạc nhiên, không hiểu nổi ý nghĩa những lời nói của ông Chuck. Khi chúng tôi bắt đầu chiêm nghiệm ra ý nghĩa thật sự đằng sau câu nói đó, bầu không khí mơ hồ bỗng trở nên rõ ràng như thể một đám mây mù vừa tan biến.

– Quét dọn không đơn giản là việc các bạn chỉ bắt tay vào làm khi thấy vết bẩn, khi thấy rác bừa bãi. Quét dọn có nghĩa là luôn giữ mọi thứ thật sạch sẽ, bóng loáng và mới tinh đến mức không ai nỡ làm nó bẩn được. Khách sẽ do dự không dám vứt rác, sẽ không còn người vứt rác nữa. Có vị khách nào vứt rác trên sân khấu biểu diễn không? Sân nhà cũng giống như sân khấu vậy. Và chúng ta là những Custodial tạo ra sân khấu đó.

Câu trả lời của ông Chuck làm sụp đổ hoàn toàn khái niệm Quét dọn của chúng tôi từ trước đến giờ. Có phải những lời nói đó đã thấm vào trái tim mọi người không mà nhân viên chúng tôi, ai nấy đều gật gù.

Vài tháng sau, khi đợt tập huấn của ông Chuck sắp kết thúc, ông cùng tôi đi kiểm tra quanh công viên, tôi nghĩ chắc ông muốn xem sự trưởng thành của các Custodial. Đúng lúc đi ngang qua vườn hoa gần Tomorrow Land, ông Chuck bỗng dừng lại khi nhìn thấy cái gì đó.

– Thưa ông, có chuyện gì thế ạ?

Ông Chuck chỉ xuống sân nhà, nhìn theo ngón tay ông chỉ, tôi thấy có một cục đất cao khoảng 2 cm trên sân. Có lẽ là do nhân viên trồng cây làm rơi ra từ vườn hoa chăng?

– Xin lỗi ông, tôi nghĩ chắc do một nhân viên nào đó bỏ sót. Tôi sẽ viết báo cáo lên nhóm Day Custodial nhắc họ chú ý.

Ông Chuck liền nói:

– Kaneda này, cậu là thiên tài sao?

– Dạ?

– Cậu sẽ báo cáo như thế nào?

– Dạ, tôi sẽ báo về việc có đất rơi ở đây...

– Ừ, nhưng cậu sẽ viết như thế nào về việc có đất rơi ở đây?

Tôi sửng sốt. Trong công viên rộng lớn này, dù có bản đồ cũng không thể làm thế nào báo cáo về vị trí có cục đất bị rơi nhỏ xíu thế này. Hơn thế, ông Chuck đã bắt thóp được tôi. Trong vô thức, tôi nghĩ rằng một cục đất nhỏ xíu thế này thì có vấn đề gì đâu.

Ông đã bắt được tâm lý làm việc đại khái đó của tôi chỉ trong tích tắc.

– Kaneda này.

– Dạ.

– Tôi cứ nghĩ là mọi người phải hiểu rồi chứ. Công việc của chúng ta không phải là dọn sân nhà sạch sẽ. Mà là mang ước mơ và hạnh phúc đến cho khách hàng.

– Mang ước mơ, hạnh phúc...?

– Đúng vậy. Để làm được như vậy thì việc quét dọn là quan trọng nhất. Vì quét dọn vốn là công việc bị mọi người chê cười. Còn một việc vô cùng quan trọng nữa, đó là làm việc theo nhóm. Thôi, khách sắp sửa vào rồi. Phải xử lý chỗ đất này ngay.

Đúng vậy, chúng tôi là những Custodial, những người tạo ra sân khấu mang tên Disneyland này. Đối với khách hàng, họ không quan tâm ai làm rơi đất ra đây. Đáng ra tôi phải hiểu điều này chứ. Vậy mà tôi còn định viết báo cáo, thật đáng xấu hổ. Ông Chuck nhìn vào mắt tôi và nói:

– Kaneda này, tôi muốn sàn nhà sạch đến mức trẻ em làm rơi bóng ngô lên sàn cũng có thể nhặt lên ăn tiếp.

Ông đã từng nói như vậy ngày đầu tiên ở văn phòng tạm thời. Lúc đó, tôi thật sự không hiểu lắm, làm sao có thể nhặt đồ rơi xuống đất lên ăn chứ. Nhưng giờ đã khác, nếu khách làm rơi bóng ngô, ta phải làm thế nào để họ không buồn? Câu trả lời rất đơn giản. Làm cho sàn nhà sạch thật sạch. Vậy nên, nếu phát hiện rác hay vết bẩn, người đó phải lập tức xử lý ngay. Vương quốc của những giấc mơ được tạo thành bởi toàn bộ 10.000 nhân viên, bao gồm cả nhân viên không liên quan đến bộ phận quét dọn, hợp thành một đội thống nhất. Bằng việc từng người từng người một điều ý thức rằng: “Chúng ta phải làm mọi thứ trở nên sạch sẽ” chứ không phải “Ai làm công việc quét dọn nhỉ?”, mỗi một sự quan tâm nhỏ bé sẽ tạo nên một kết quả vĩ đại.

– Tất cả vì khách hàng.

Đúng vậy, có lẽ chúng tôi của ngày hôm nay đã có thể tạo ra “sự lay động lòng người” mà tôi đã từng cảm thấy ở Disneyland ở Mỹ, một thế giới tràn ngập tiếng cười.

Sự chỉ đạo nghiêm khắc, không nhân nhượng của ông Chuck chính là biểu hiện của sự quan tâm khách hàng. Đến cuối cùng, chính ông Chuck đã dạy tôi bản chất thật sự của việc quét dọn. Cả đời tôi sẽ không bao giờ quên thời gian tập huấn này.

Cuối cùng ông Chuck cũng trở về Mỹ. Chúng tôi đã học được từ ông, không chỉ kỹ thuật quét dọn, mà còn bản chất của công việc và dịch vụ, nguồn gốc của sự quan tâm chân thành. Đợt huấn luyện này đã trở thành viên ngọc quý với bản thân tôi. Trước khi lên máy bay về Mỹ, ông Chuck nhắc lại một câu mà ông vẫn luôn nói:

– Hãy làm sàn nhà sạch sẽ đến mức trẻ em có làm rơi bóng ngô vẫn có thể nhặt lên ăn được nhé!

Đôi mắt ông lúc nhắc lại câu nói của miệng đó sáng lấp lánh và ánh lên sự dịu dàng.

21 năm sau, tháng 8 năm 2004

Bảy năm sau khi nghỉ việc ở Disneyland, tôi nhận được tin báo về cái chết của ông Chuck. Sự nghiệp của tôi bắt đầu từ đội Night Custodial, rồi đến Day Custodial, rồi sang bộ phận Giáo dục phát triển nhân viên, đến giờ tôi đang tự kinh doanh công ty do chính tôi thành lập, người mà tôi muốn thông báo tin này nhất, không ai khác, chính là ông Chuck, ân sư suốt đời này của tôi. Kể cả sau khi ông về Mỹ, chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau như người trong gia đình. Mỗi lần đến nhà ông chơi, ông đều gọi tôi là “my son” (con trai) rồi ra vườn hái thật nhiều cam đến nỗi tôi không thể ăn hết được, tôi luôn thấy hành động đấy thật đáng yêu.

Ông mất năm ông 86 tuổi

Ông Chuck vẫn luôn luôn giữ vị trí quan trọng và những thành tích vẻ vang của ông vẫn được lưu giữ tại Disneyland ở Mỹ. Một câu nói của ông được khắc trên chiếc cửa kính mà ngày nào ông cũng lau chùi.

“We keep your castle shining.” – “Chúng tôi giữ cho lâu đài của bạn sáng bóng.”

Ông, với tư cách một nghệ sĩ mang tên Custodial, đã đem ước mơ đến cho rất nhiều người. Phải chăng dù không hiện hữu nữa nhưng ông vẫn đang theo đuổi ước mơ đem hạnh phúc đến cho mọi người? Không có kết thúc nào cho một ước mơ. Tôi vẫn đang bước tiếp giấc mơ mang tên Disneyland.

Có lẽ nếu không gặp đôi vợ chồng trong chuyến bay ngày trước, tôi sẽ không có suy nghĩ quyết tâm theo đuổi ước mơ của mình. Nếu sau bốn lần thi trượt, tôi bỏ cuộc thì sẽ không có cơ hội gặp được ông Chuck. Từng cuộc gặp gỡ đầu như những viên ngọc quý không gì thay thế được.

Từ giờ, tôi sẽ truyền đạt lại tất cả những gì tôi học được từ ông Chuck cho thế hệ trẻ. Dù bằng bất cứ cách nào, tôi sẽ tiếp tục truyền đạt những bài học ấy để lý tưởng của ông Chuck không bị mất đi. Đây là ước mơ mới của tôi.

Tôi quyết định đến Mỹ để gặp ông. Tôi muốn gặp ông để xin tiếp nhận ước mơ của ông và để nói lời “cảm ơn” từ tận đáy lòng. Tôi có cảm giác rằng nếu tôi đến trước tấm kính có khắc câu nói cuối cùng của ông, tôi sẽ có thể gặp lại ông lần nữa. Tôi nghĩ một tuần, rồi cùng gia đình, những người đã luôn ủng hộ tôi, lên máy bay.

Vợ tôi mỉm cười: “Tự đừng nhớ hỡi đi hưởng tuần trăng mật nhỉ?”, nhìn nàng không khác gì 28 năm trước. Ngồi bên cạnh chúng tôi là một đôi vợ

chồng trẻ giống hệt chúng tôi trước đây. Tôi bất giác cất lời:

– Hai cháu đi hưởng tu ần trăng mật à?

Đôi vợ chồng trẻ đồng thanh đáp: “Vâng”. Nghe chuyện, hóa ra người chồng muốn trở thành nhà soạn nhạc. Nhân cơ hội đi tu ần trăng mật, anh sẽ đi gặp một nhạc sĩ mà anh rất kính trọng. Tôi không thể không nói câu nói đã luôn nâng đỡ tôi đến tận lúc này.

– Nếu không bỏ cuộc, bạn sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

Tôi sẽ tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình. Thay cho cả phần của ông Chuck.

Hãy luôn hướng đến ước mơ!

Lời kết

Ngày thơ là khởi nguồn của cảm xúc

“Hãy làm tất cả những gì bạn có thể! Và hãy làm đến giới hạn cuối cùng của mình!”

“Tôi không làm phim cho trẻ em, tôi làm phim cho tâm hồn trẻ thơ trong mỗi chúng ta. Tôi gọi đó là sự ngây thơ. Trong cuộc sống, nếu vì bất cứ lý do nào mà để mất đi sự ngây thơ đó thì thật là đáng tiếc.”

– Walt Disney

(Trích “Những câu nói nổi tiếng của Walt Disney”)

Disneyland là nơi tôi đã dành hết tuổi thanh xuân cho ước mơ của mình. Trong thời gian làm việc ở đó, tôi đã tự cảm nhận và thực hiện mong ước của Walt Disney, người sáng lập Disneyland, theo cách của mình. Đó đúng là những ngày tháng trong mơ. Sau 15 năm làm việc tại Disneyland Tokyo, tôi “tốt nghiệp” và đi tiếp con đường mới, dù vậy, tôi vẫn hằng mơ thấy thế giới đó. Tôi phải nói rằng đó là khoảng thời gian quá tuyệt vời. Một thế giới quá tuyệt vời. Và ở nơi đó, có rất nhiều câu chuyện tuyệt vời về con người như tôi đã kể trong cuốn sách này.

Tôi muốn được chứng kiến nhiều câu chuyện kỳ diệu về thế giới Disney hơn nữa. Trong cuốn sách có tên “Sách về Disneyland” cũng có viết về phương thức làm việc ở Disney, nhưng tôi nghĩ, thế giới Disneyland quyến rũ chết người như vậy không chỉ vì những nhân vật hoạt hình mà còn vì những cá nhân tuyệt vời có liên quan đến Disneyland, bao gồm cả những Custodial vô danh. Đúng vậy, ở nơi đây, ai cũng cố hết sức mình với suy nghĩ: “Chỉ mình mới có thể làm được như vậy thôi!”, đơn giản chỉ để đem nụ cười, đem niềm vui đến cho mọi người, kể cả ở những nơi không ai trông thấy. Không cần những lời khen trực tiếp, chỉ cần có thể nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc, cảm động của khách là chúng tôi đã

hạnh phúc rồi. Ông Walt từng nói rằng: “Ngây thơ là khởi nguồn của cảm xúc”.

Ông Walt coi sự “ngây thơ” là báu vật quý giá. Và ông tạo ra Disneyland như một nơi để giao lưu, khơi gợi lại sự ngây thơ trong tâm hồn, nói cách khác là tâm hồn trẻ thơ trong mỗi người. Nếu bạn cần chỗi bằng tâm hồn ngây thơ chỉ muốn làm khách hàng tận hưởng trọn niềm vui, cây chỗi đó có thể biến thành cây đũa phép. Như tôi đã đề cập trong các câu chuyện trong cuốn sách này, ở Disney, chúng tôi có thể biến việc quét dọn thành một “phép thuật” khiến khách hàng nở nụ cười. Tất nhiên, ở Disneyland, sân khấu biểu diễn của các nhân vật, không phải ai cũng có thể làm phép được ngay từ đầu.

Hình ảnh những Custodial phụ trách việc quét dọn công viên vào những ngày đầu mở cửa quả thật là hình ảnh của những người “làm việc hậu trường”. Họ vẫn đang tiếp tục mang niềm vui đến cho mọi người bằng những màn biểu diễn đầy màu sắc. Nhân viên Custodial, người có nhiệm vụ quét dọn công viên và hướng dẫn khách trong Disney, đã trở thành công việc được nhiều người yêu thích nhất. Có được sự thay đổi này chính nhờ một phẩm chất tuyệt vời của Disney, điều mà tôi mong muốn mọi người cảm nhận được qua cuốn sách này. Đó là nếu bạn có một tâm hồn trong sáng, bạn sẽ có thể làm bất cứ ai cảm động, dù là trong giới quét dọn hay trong thế giới nào đi nữa...

Cuốn sách này nhằm mở đầu cho điều đó. Màn biểu diễn thật sự của các bạn và tôi bây giờ mới bắt đầu. Vào kỷ niệm 10 năm thành lập Disneyland, ông Walt từ trên cao nói vọng xuống như thế này.

“Từ trước đến giờ chỉ là tập thử thôi. Màn biểu diễn thật sự bây giờ mới bắt đầu!”

(1) *Night Custodial*: *Custodial* trong tiếng Anh có hàm ý công viên liên quan đến dịch vụ chăm sóc, bảo vệ. Trong sách còn hay gọi tắt từ này là *Cast*, nghĩa là diễn viên, ngụ ý đến việc nhân viên quét dọn ở Disney không chỉ có nhiệm vụ quét dọn, mà còn chăm sóc, bảo vệ công viên, hướng dẫn khách tham quan. Hơn nữa, nhờ sự quét dọn của họ, ta mới có được những sân khấu cho các nhân vật hoạt hình biểu diễn, khu vui chơi sạch sẽ cho khách tham quan, nên họ thường được ví như một người diễn viên ở hậu trường – ND

(2) *Sachiko*: “幸子” gồm chữ *Hạnh* và chữ *Tử*, nghĩa là đưa trẻ hạnh phúc – ND.

Table of Contents

Lời mở đầu Quyển hộ chiếu định mệnh	
Câu chuyện thứ nhất Đờ đánh rơi tại vương quốc của những giấc mơ	
Câu chuyện thứ hai Người nghệ sĩ đêm trắng	
Câu chuyện thứ ba Chiếc túi nhiệm màu	
Câu chuyện thứ tư Hướng đến ước mơ	
Lời kết Ngây thơ là khởi nguồn của cảm xúc	